

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Pane,
otevři mé rty,
ať má ústa hlásají
tvou chválu.

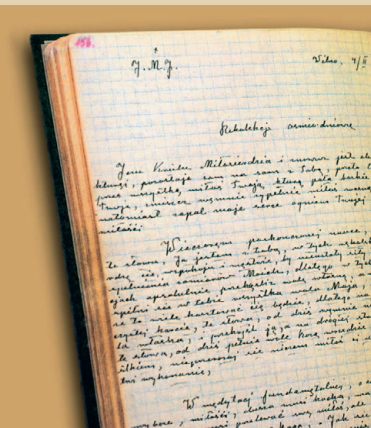
Ž 51,17

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2021
16. ROČNÍK

3

Draží čtenáři „Apoštola“,

před námi je podzim a každoroční podzimní poutě: sv. Václava, sv. Faustyny, Dušičky. Doufáme, že se budeme moci těchto poutí zúčastnit a že náš život nebude omezen kvůli pandemii. V tomto roce však prožíváme ještě jedno důležité výročí, a to 20 let od doby, co v roce 2001 Karmelitánské nakladatelství vydalo v českém jazyce „Deníček sv. Faustyny“.

Deníček je velice intimním záznamem komunikace sv. Faustyny s Pánem Ježíšem. Je nejen svědectvím, jak hluboký byl vztah sv. Faustyny k Pánu, ale také toho, jak velice nás Pán touží obdarovat svým milosrdenstvím. Ať slova z Deníčku prohlubují vaši důvěru Bohu. Přejme vám požehnané podzimní dny.

o. pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty

k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkiewicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkiewicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Josef Nuzík	3
P. Jaroslav Brož: Škola biblické modlitby ..	4
ThDr. Slavomír Oder:	
Sv. Jan Pavel II. o utrpení	6
Rozhovor s Jiřím Ignácem Laňkou	12
Poslání a spiritualita sv. Faustyny:	
Omilostněná zrnka důvěry	
2 / Korunka	18
Korunka s Radiem Proglas	22
Případ z Malicornay	23
Slavomír Peklanský SAC:	
Příprava na IV. kongres	
o Božím milosrdenství / 5	24
Pán k sobě povolal	
arcibiskupa Henryka Hosera	30
Příprava na 20. výročí zasvěcení světa	
Božímu milosrdenství	31
Budete mými svědky:	
Pěší pouť k Božímu milosrdenství 2021 ...	32
Nabídky / Exercicie Lectio divina	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích ..	39
Pozvánka na pouť ke sv. Faustyně	40

JAK ZACHÁZET S UTRPENÍM?

Hned na počátku se musím přiznat, že se necítím dostatečně kompetentní na otázku v titulu odpovídat nebo dávat radu těm z vás, kteří s utrpením žijete nebo s ním máte denní zkušenost u svých nejbližších. Já sám jsem měl to štěstí, že jsem byl ve svém životě dosud utrpení ušetřen. Raději bych proto nechal promluvit ty, do jejichž života utrpení vstoupilo a dostali od Pána sílu, aby byli v této situaci stateční. Myslím, že mnohým z nás by pak začaly připadat vlastní problémy a těžkosti jako maličké a stali bychom se milosrdnými k sobě i druhým.

Má služba mně umožňuje potkávat bratry a sestry, do jejichž života utrpení a různé bolesti vstoupily a někdy zásadně změnily jejich každodenní život. A o tomto bych chtěl podat jakési svědectví. Na počátku každého utrpení je člověk z nového stavu zmaten a je dobré, když se mu dostane odborné pomoci i blízkosti chápající lidské bytosti. Chce to čas, než se trpící se svými potížemi a s jejich přítomností smíří. Nedávno jsem se zeptal jednoho trpícího muže, jak se po čase, co uplynul, cítí. „Není mi lépe, ale díky Bohu jsem se už naučil se svým utrpením trochu žít,“ odpověděl. V podobných situacích sám u sebe vnímám, že se i na těchto našich sestřích a bratřích naplňují slova Panny Marie: Veliké věci mi učinil ten, který je mocný... Hospodin mi dal sílu, kterou jsem dříve neměl, stal se mým pomocníkem. V tomto bodě někteří trpící objeví své propojení s trpícím Kristem jako zvláštní druh blízkosti a přátelství, které je posiluje a doslova jim dává křídla, která je v tíživé situaci nadlehčují. A po čase se začnou dívat na to, co je potkalo, jako na stav, který je sice

těžký, ale přináší užitek, o který se dokonce dokáží dělit s druhými. V tomto stavu pak není nic výjimečného uslyšet větu: Obětuji své utrpení za svou rodinu, manžela, děti, vnuky, kněze, řeholní sestry, za tento svět...

Na počátku léta podstoupil papež František operaci a následně byl hospitalizován na klinice Gemelli, kde se setkal s malými onkologicky

nemocnými pacienty a jejich rodiči. Svátý otec se již dříve několikrát zamýšlel nad utrpením dětí. „Když se děti ve věku kolem dvou let začínají ptát: Proč? – nechť jí slyšet vysvětlení. Chtějí na sebe pouze přitáhnout tatínkovu a mamčinu pozornost. Můžeme se tedy Pána ptát, třeba i vyzývavě: Ale proč? Proč děti trpí? Proč zrovna toto dítě? Pán nic nevysloví, ale pocítíme na sobě jeho pohled, a to nám dodá sílu... Jediná odpověď, kterou ti dá, bude možná: „Také můj Syn trpěl.“

Jistě si vzpomenete, že když jsme byli malí, chtěli jsme být velcí. A naopak, když jsme začali stárnout, chtěli jsme být mladší. A když začínáme trpět? Mohli bychom mít v této situaci touhu být stateční jako trpící Kristus, který se v této fázi svého života projevil jako skutečný hrdina a Pán. A On nás volá, abychom se ho pokusili napodobit, jak to učinil i apoštol Pavel, který psal Korintským: Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.

Ať vám všem, bratři a sestry, kteří jste poznali utrpení, dá Kristus sílu k onomu přijetí, o němž mluví apoštol Pavel, a způsobí, že se vaše slabost začne proměňovat v sílu. Pak přinese i vaše utrpení mnoho ovoce.

V modlitbě provázející a žehnající

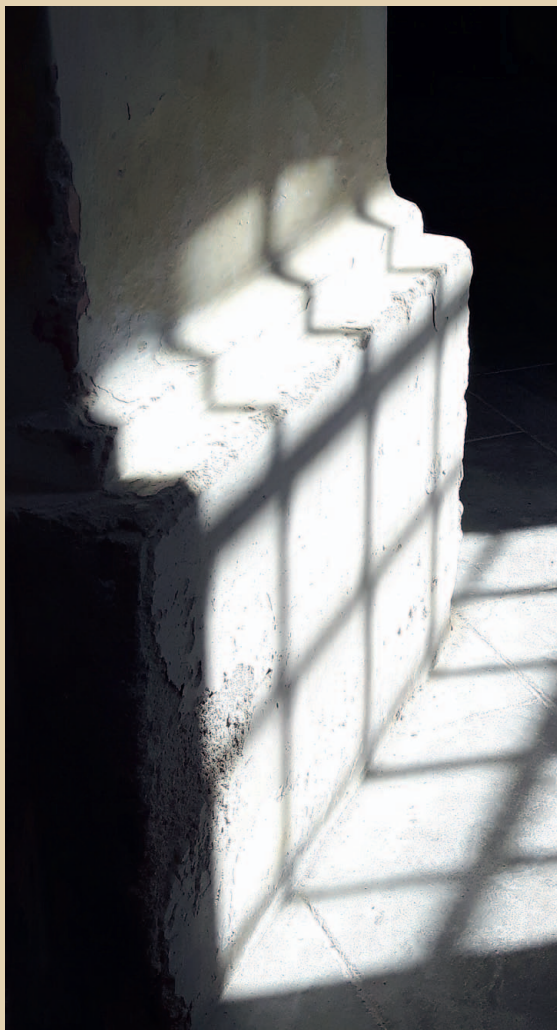
+ **Josef Nuzík**
pomocný biskup v Olomouci

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ: ŠKOLA BIBLICKÉ MODLITBY

V každém náboženství způsob modlitby vypovídá nejlépe o tom, v jakého Boha jeho vyznavači věří. Nejinak je tomu i v životě věřících s Bohem, který se zjevuje v knihách Písma svatého. Od Abraháma a Mojžíše až po Ježíše je modlitba uctívým, důvěrným rozhovorem, „jako když někdo mluví se svým přítelem“ (Ex 33,11). Ježíš pak vnáší do modlitby hluboce synovský tón, takže jeho Duch, Duch Svatý, v našich srdcích volá v modlitbě „Abba, Otče“ (srov. Gal 4,7). Každá ryze křesťanská modlitba musí být vybudována na těchto základních pilířích.

Ze zkušenosti víme, jak je mocná modlitba Korunky k Božímu milosrdenství, kterou od Ježíše dostala pro celé lidstvo svatá sestra Faustyna. Bude jistě užitečné, když k této zkušenosti připojíme krátkou úvahu, jak Korunka odpovídá biblickému učení o modlitbě.

Ježíš žádá učedníky, aby při modlitbě nebyli upovídaní jako pohané (srov. Mt 6,7). To neznamená, že bychom s Bohem vůbec neměli mluvit lidskými slovy. Vždyť jazyk, řeč, je jedním z nejušlechtlejších lidských prostředků k vytváření společenství. Jde tu však o to, že naše modlitba nemá být rozptýlená do mnoha myšlenek, ale má se soustředit na to, co je podstatné. Tak nás to Pán

učí v modlitbě „Otče náš“. Několik prostých zvolání, která pokrývají všechny podstatné touhy a prosby našeho srdce a života. Ve stejném duchu se modlíme také Korunkou. V ní v podstatě směřuje naše modlitba k jedinému cíli: k Božímu srdci, plnému slitování, lásky a odpuštění.

Apoštol Pavel nás vyzývá, abychom se modlili ustavičně (srov. 1 Sol 5,17). Nemyslí tím, abychom ustali od důležitých prací, kte-

rými nás váže odpovědnost za život v tomto světě, za rodinu, církev a společnost. Vždyť víra v Krista je svou podstatou misionářská a misie vyžaduje tvrdou práci. Svatý Pavel je toho výmluvným příkladem. Ustavičná modlitba je spíš rytmus srdce, které se naučilo obracet se s důvěrou k Pánu. A právě modlitba Korunky je školou takové modlitby. Když se ji modlíme často, Duch Svatý nám vloží její slova do srdce. A ono v nich bude ustavičně

setrvávat, vyslovovat je téměř spontánně, aniž by se nechalo rušit vnějšími činnostmi: „smiluj se nad námi a nad celým světem“.

Někdy se setkáváme s názorem, že nejlepší je modlitba beze slov. Slova prý člověka ruší od ponoření se do sebe. Má ale křesťanská modlitba být skutečně ponořením se do sebe? Vystačíme si na modlitbu sami? O tom jsou přesvědčeni ti, kdo se učí duchovní cestě bez Boha. Ale k meditaci podle Bible potřebuje člověk vždy slovo, které ho vyvádí z jeho sebestřednosti. Biblická modlitba je vždy vycházení ze sebe k tomu, který je jiný než já, který je druhou osobou, osobou živého Boha. Proto starozákonní věřící se modlí tak, že „přemítá o Hospodinově zákoně“ (Žl 1,2). „Přemítání“ neboli „rozjímání“ prakticky znamená polohlasné přeríkávání, „mumlání“. Biblický věřící prostě potřebuje k modlitbě slovo, které ho stále vyvádí z jeho uzavřenosti a pomáhá mu otevřít dveře k Bohu. Vždyť podstatou modlitby je láska a ta vždy hledá ne sebe, ale druhého. V tomto smyslu je třeba chápat také modlitbu Korunky.

Jejím středem je prosba o Boží slitování pro sebe a celý svět. Její kořeny nacházíme v izraelské bohoslužbě. Při posvěcení jeruzalémského chrámu za Šalomouna zpěváci chválili Hospodina, „protože je dobrý a že jeho milosrdenství je věčné“ (2 Kron 5,13; 7,3). Stejný refrén prostupuje žalm 136. V něm je stvoření světa, vysvobození Izraele z Egypta, Boží péče o něj na poušti a darování zaslíbené země opěvováno jako projev Božího věčného milosrdenství.

Kéž z těchto bohatých biblických kořenů vyrůstá každá naše modlitba Korunky. Tak se splní prorocké zaslíbení: „Na dům Davidův, na toho, jenž sídlí v Jeruzalémě, vyleji ducha milosti a proseb o slitování“ (Zach 12,10).

P. Jaroslav Brož ■

SV. JAN PAVEL II. O UTRPENÍ

Svému trpícímu a umírajícímu příteli, knězi profesoru Josefu Tischnerovi, napsal Jan Pavel II. slova, která se mohou stát začátkem našeho zamyšlení. V kontextu toho, jak je pro ně komplikované setkat se osobně, papež psal:

„Lidské utrpení, nečekané, utrpení, které se Boha ptá „proč“ – to je kniha Job. Ti, kteří s Jobem mluvili, špatně zodpovídali jeho otázky. Vyčerpávající odpovědi uděluje teprve Kristus. Mezi Jobovy otázky a Kristovu odpověď byl od nějaké doby vepsán i tvůj život, otče Josefe. Všichni, kteří tě na této etapě nějakým způsobem doprovází – také já se k nim snažím patřit – ví, že nemohou dávat odpovědi podobné jako ty z knihy Job. Snažíme se proto zachovat mlčení plné hlubokého dojetí. A prosíme Krista, ať On sám promlouvá. Protože jenom On má slova věčného života.“

(Z dopisu Jana Pavla II. otci Josefovi Tischnerovi ze dne 3. 7. 1999).

Tato slova se zdají být varováním, které by mělo doprovázet každého, kdo se zabývá lidským utrpením. Aby nezjednodušoval to, co nelze vypovědět. Aby nebyl mistrem a učitelem pravd, které zná jen v teorii, které někde slyšel. Aby nezraňoval a nepřiléval do kalicha utrpení cynickým slovem laciné útěchy. Utrpení je a navždy zůstane tajemstvím, ke kterému je nutné se přiblížovat jen s pokorou a láskou. „*Lidské utrpení vzbuzuje soucit, ale také úctu – svým způsobem nahání strach. Skrývá se v něm totiž určitá tajemná síla. Tato zvláštní úcta k jakékoli lidské bolesti by měla zaujímat přední místo v tom, co bude dále řečeno o této dimenzi lidského života.*“

(srov. Salvifici doloris, 4)

...

Papežské učení o utrpení se díky nepochopitelnému Božímu plánu stalo upřednostňovanou cestou k setkání s člověkem, nástrojem evangelizace a velikou knihou naděje. Ve svém každodenním růstu ke Kristu se Jan Pavel II., zároveň s postupujícím fyzickým utrpením, stále více stával svědkem síly plynoucí ze setkání Joba s Kristem. Jeho učení vyrůstající ze solidarity s utrpením ostatních bylo učení muže trpícího na cestě. Bylo to přesvědčující svědectví, když s tichým gestem ukazujícím na svůj hrtan poznamenaný tracheotomií, s pokorou ve fyzické slabosti a se silou víry stále říkal: Je to Kristus, kdo má slova věčného života!

...

Už samotné setkání s papežem vede k zamyšlení nad jeho mimořádným vnímáním tématu lidského utrpení. Jeho promluvy obsahují velké bohatství slov pro trpící a ty, kteří je doprovázejí. Karol Wojtyła byl prvním papežem, který ocenil a zdůraznil hodnotu a důležitost utrpení a založil speciální orgán Svaté stolice, který byl založen v roce 1985 jako Papežská

komise pro pastorační zdravotnických pracovníků. Později byl tento orgán přeměněn na Papežskou radu, zabývající se koordinací všech katolických, náboženských a sekulárních institucí zapojených do aktivit v oblasti pastorační péče o nemocné. Dalším významným krokem v této oblasti bylo ustanovení 13. května 1992 jako „Světového dne nemocných“.

...

Aktivní apoštolská činnost a kontakt s lidským utrpením způsobily zranění papežského učení. Zvláštním okamžikem v papežském životě byl atentát 13. května 1981. Tuto událost, kterou Jan Pavel II. viděl z pohledu víry, považoval za zvláštní milost, kterou mu Bůh udělil pro službu papeže. Po této nepochybně dramatické zkušenosti papež pokračoval ve svých běžných činnostech asi 10 let, během nichž jeho zdravotní stav nepředstavoval žádné zvláštní problémy. Až v létě roku 1992 podstoupil operaci k odstranění benigního nádoru střeva. Následující rok se projevují první příznaky Parkinsonovy choroby: třes v levé ruce a příznaky ztuhnutí obličejových svalů. Je to začátek dlouhé cesty fyzické a morální bolesti, která v průběhu let vedla k téměř úplné imobilizaci papeže a následně kvůli klinickému vývoji nemoci a souvisejícím komplikacím až k jeho smrti.

...

V posledních letech jeho pontifikátu zaznívaly hlasy vybízející k omezení veřejného projevu a dokonce hlasy mluvící o rezignaci na úřad. Svatý otec, vědom si hodnoty milosti přítomného okamžiku, vložil svůj život do rukou Pána, který ho povolal. Opakoval, že Kristus v okamžiku zkoušky nesestoupil z kříže, a otevřel své srdce s důvěrou a se starostí, aby mohl splnit svěřené poslání: „Prosím Pána, aby mi dal sílu pokračovat tak dlouho, jak si přeje,

ve věrnosti službě římské církvi a celému světu.“ Jan Pavel II. prožíval progresivní nemoc a s tím spojené utrpení jako „nezbytný dar“, „Boží zkušenost“ a „příležitost sloužit věci Božího království“. Ve svém projevu během modlitby Anděl Páně 29. května 1994 řekl: „Během pobytu v nemocnici jsem pochopil, že mým úkolem je převést církev do třetího tisíciletí pomocí modlitby, různých pastoračních iniciativ, ale také pomocí mého utrpení.“

Jeho osobní zkušenost nepochybně přispěla k ještě hlubšímu prožití pravdy o smyslu lidského utrpení. Vyvrcholilo to apoštolským listem Salvifici doloris, publikovaným 11. února 1984. Tento dokument je vyvrcholením papežské doktrinální úvahy o smyslu lidského utrpení a syntézou mnoha projevů a poselství, které během svého pontifikátu adresoval trpícím bratřům a sestrám.

Myšlenka papežského učení se vyvíjí z pozorování povahy lidského utrpení jako reality „téměř neoddělitelné od pozemské existence člověka“ a rozbořem světa lidského utrpení se dotýká dramatické Jobovy otázky po smyslu utrpení. Právě tato otázka o smyslu vlastního utrpení nejzásadněji odlišuje lidskou bolest od bolesti, která je rozšířená i ve světě zvířat: „Pouze trpící člověk ví, že trpí, a ptá se „proč“. A úplně a konkrétně lidským způsobem trpí, pokud na tuto otázku nedokáže odpovědět.“

Ve skutečnosti je otázka utrpení také otázkou zla: „Proč je na světě zlo?“ Tuto otázku si člověk klade a klade ji také Bohu. A tato otázka, jak připomíná papež, vede občas nejen k mnoha poruchám a krizím, ale někdy dochází i k popření existence samotného Boha.

Kniha Job, která se odvážným způsobem zabývá problémem utrpení, se dotýká jeho nejbolestivějšího aspektu: utrpení

nevinných. Job netrpěl za trest. Není pravda, jak naznačovali jeho přátelé, že každé utrpení je důsledkem viny a je represivní. Kniha Job odvážně a inovativním způsobem představuje problém utrpení, který postihuje nevinné, ale neposkytuje řešení problému.

Různé otázky o smyslu utrpení, vycházející z hlubin lidské zkušenosti s fyzickou a morální bolestí, nalézají různé odpovědi na otázku „proč utrpení“. My však musíme obrátit svůj pohled k odhalení Boží lásky, konečného zdroje smyslu všeho, co existuje. Láska je také nejplnějším zdrojem smyslu utrpení, které vždy zůstává tajemstvím. Bůh dal tuto odpověď člověku v kříži Ježíše Krista.

„Výmluvnost kříže a smrti“ je doplněna „výmluvností vzkříšení“. Jak připomíná papež, „člověk nachází ve vzkříšení zcela nové světlo, které mu pomáhá procházet hustou temnotou ponížení, pochybností, zoufalství a pronásledování. Poslední slovo nepatří smrti nebo utrpení, ale vzkříšenému Kristu, který svou láskou dal smysl lidskému utrpení a silou svého vzkříšení otevřel člověku vyhlídku na naději.“

Ve světle tajemství kříže a vzkříšení přijatého ve víře se utrpením a v utrpení otevírá prostor lásky a naděje. Právě v tomto prostoru vydali svědectví mučedníci a následovníci Krista, kteří věřili v příslib slávy, který je obsažen v Kristově utrpení. Utrpení je také výzvou k odhalení „morální velikosti člověka, jeho duchovní zralosti“. Tato velikost a zralost, i když její plnost lze chápat z pohledu tajemství vykoupení, se projevuje nejen v utrpení věřících, ale také v přístupu těch, „kteří – někdy bez víry v Krista – trpí a dávají své životy za pravdu a ze spravedlivé věci.“

Ve velikonočním tajemství zahájil Kristus spojení s člověkem ve společenství církve. Kristus ve svém „mystickém těle“ chce být sjednocen se všemi lidmi. Kdo trpí ve spojení

P. Benedikt V. Holota, OFM
„Vykoupení“

s Kristem, nejen z něj čerpá sílu, ale „dokončuje“ ve svém utrpení „to, co v Kristově utrpení chybí“. V této ekleziologické perspektivě vidí papež zdroj pravdy o tvůrčí povaze utrpení. To neznamená, že Kristovo vykoupení je neúplné! Tvůrčí povaha lidského utrpení znamená, že „vykoupení, uskutečněné silou smíření lásky, je neustále otevřeně každé lásce, která se vyjadřuje v lidském utrpení“. V této dimenzi – v dimenzi lásky – je vykoupení, které je prožito až do konce, neustále prováděno znovu.

Kristus nikomu neslíbil, že nebude na cestě svého povolání trpět. Naopak často

hovořil o potřebě trpět a vzít na sebe kříž. Je to právě setkání s křížem, které je zvláštní příležitostí vydat svědectví o sounáležitosti s Kristem (srov. Lk 21,12-19) a konkrétní zkouškou toho, jak se mu přizpůsobit (srov. Jan 15–16). Právě v této souvislosti obsahuje „evangelium utrpení“ „zvláštní výzvu k odvaze a hrdinství“ při vyznávání pravdy o vzkříšení. Tuto kapitulu píšou všichni, kdo trpí pro Krista.

Druhou kapitolu „evangelia utrpení“ píšou ti, kteří trpí s Kristem. Prožívání milosti a vlastního utrpení ze společenství s Kristem člověka proměňuje. Člověk

k němu vyrůstá díky spolupráci s Duchem Svatým Utěшитelem, který ho vede na cestě jeho povolání. Tak vidí papež utrpení – jako místo, kde je člověk povolán k setkání s Bohem, který pro svou spásu vzal kříž na svá bedra. Toto setkání naplňuje lidské srdce duchovní radostí a dává vnitřní pokoj, protože překonává pocit zbytečnosti utrpení.

Zvláštní kapitola evangelia o utrpení je věnována podobenství o dobrém samaritánovi (srov. Lk 10,29). Je to podobenství o všímání si a pozastavení se nad lidskou bídou. Tuto kapitolu píšou všichni, kteří jsou citliví k utrpení druhých, kteří jsou dojatai neštěstím svého bližního.

V této souvislosti hraje nesmírně důležitou roli utrpení, které v člověku uvolňuje lásku. Je to zvláštní jev, který je prost jakékoli ideologické nebo náboženské podmíněnosti. Dotýká se nejhlubších strun lidstva, stává se jednou z podstatných součástí obecné morální kultury a civilizace člověka a často také nejelementárnější a zároveň nejhlubší úrovní mezilidského setkání a základní mírou lidskosti. Kristova vůle je zároveň tou nejbezprostřednější, nejzákladnější a nejvěrohodnější úrovní setkání člověka s Kristem: „Vpravdě ti říkám, cokoli jsi udělal pro jednoho z nejmenších z těchto mých bratrů, udělal jsi pro mě“ (Mt 25: 45).

Činnost všech, kteří zůstávají u postele člověka opouštějícího tento svět a nabízejí mu to, co lze dát jen umírajícímu: přítomnost plnou lásky, je do této kapitoly zapsána zvláštním způsobem. Je to ona, tato milující přítomnost, která je na této straně věčnosti paprskem světla, jenž se ztrácí v nevyčerpatelném světle věčného života.

...

Je nemožné si v postoji Jana Pavla II. nevšimnout hluboké podobnosti s postojem Pavla, který nechtěl znát jinou moudrost,

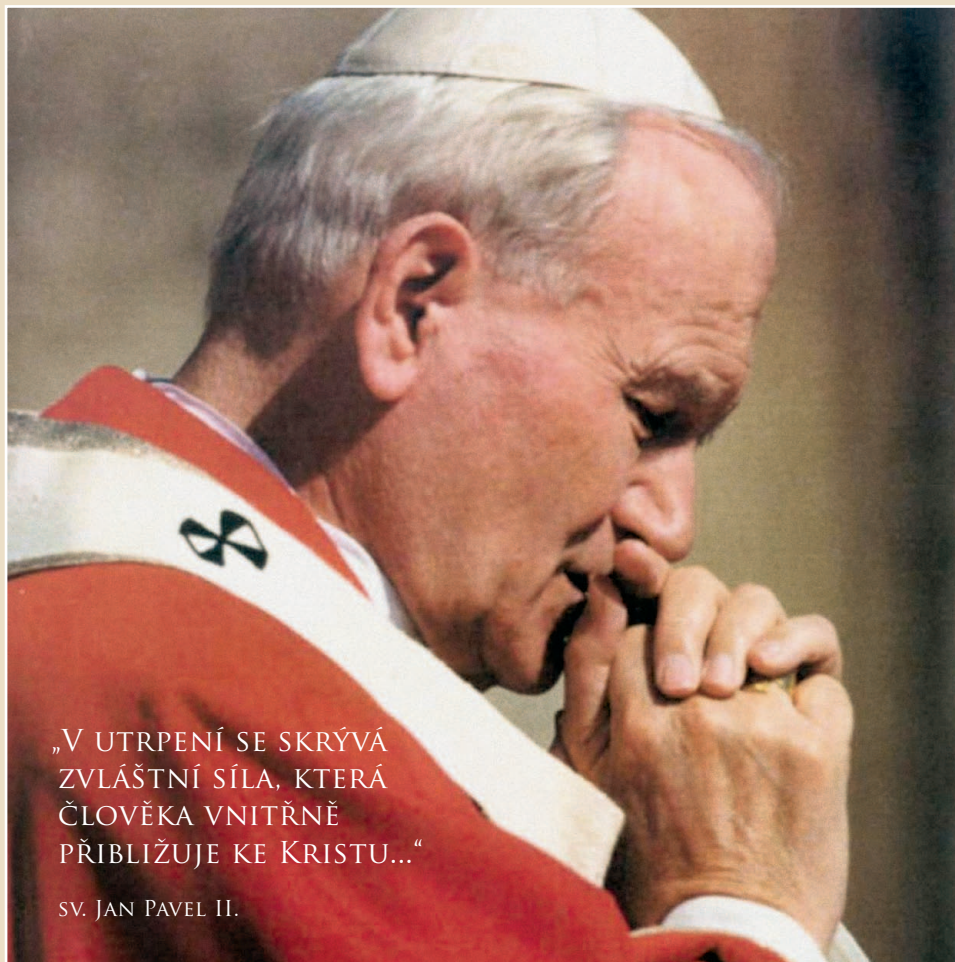
než je moudrost kříže. Nelze však nezmínit druhý důležitý dokument zabývající se aspektem lidského utrpení. Tímto dokumentem je encyklika „Evangelium vitae“, ve které je problém utrpení, bolesti a smrti zvažován zejména ve smyslu falešného soucitu a sleduje linii zlých odpovědí Jobových přátel, vyjádřenou eutanazií, která je popřením významu lidského utrpení a je jedním z nehmataelnějších projevů civilizace smrti.

...

Papežské učení o utrpení nachází svůj přirozený vrchol v učení o eucharistii a jeho dokončení v jeho mystickém spojení s obětí Mistra, jak poznamenal a silně zdůraznil Svätý otec Benedikt XVI. během modlitby Anděl Páně.

„Právě eucharistie, která je centrem, zdrojem a vrcholem života církve, představuje duchovní bod setkání Joba s Kristem. Právě zde Kristus bere na svá bedra bolavého a trpícího Joba a vede ho ve velikonočním průvodu k plnosti života. Právě zde Job hledá odpověď na nepřijemnou otázku o smyslu bolesti a utrpení, a nakonec celého života.“

Učení Jana Pavla II. o utrpení se ze zjevných důvodů pohybuje v kontextu víry, která dává skutečné světlo pro pochopení tajemství lidského utrpení. Na papežském přístupu k utrpení je však zarážející snaha setkat se s těmi, kteří nemají dar víry. Utrpení je univerzální, týká se každého člověka. Odpověď na Jobovo „proč“ ohledně smyslu lidského utrpení dává Kristus, který na sebe vzal utrpení každé lidské bytosti. I když se bál utrpení jako každý člověk, postavil se mu silou lásky. A je to láska, která je univerzální odpovědí, ve které můžete vidět a najít smysl utrpení. Láska je prostor, kde se Job setkává s dobrým samaritánem. Láska je prostor, ve kterém se odhaluje zralost a velikost člověka, který trpí pro pravdu a pro správnou

„V UTRPENÍ SE SKRÝVÁ
ZVLÁŠTNÍ SÍLA, KTERÁ
ČLOVĚKA VNITŘNĚ
PŘIBLIŽUJE KE KRISTU...“

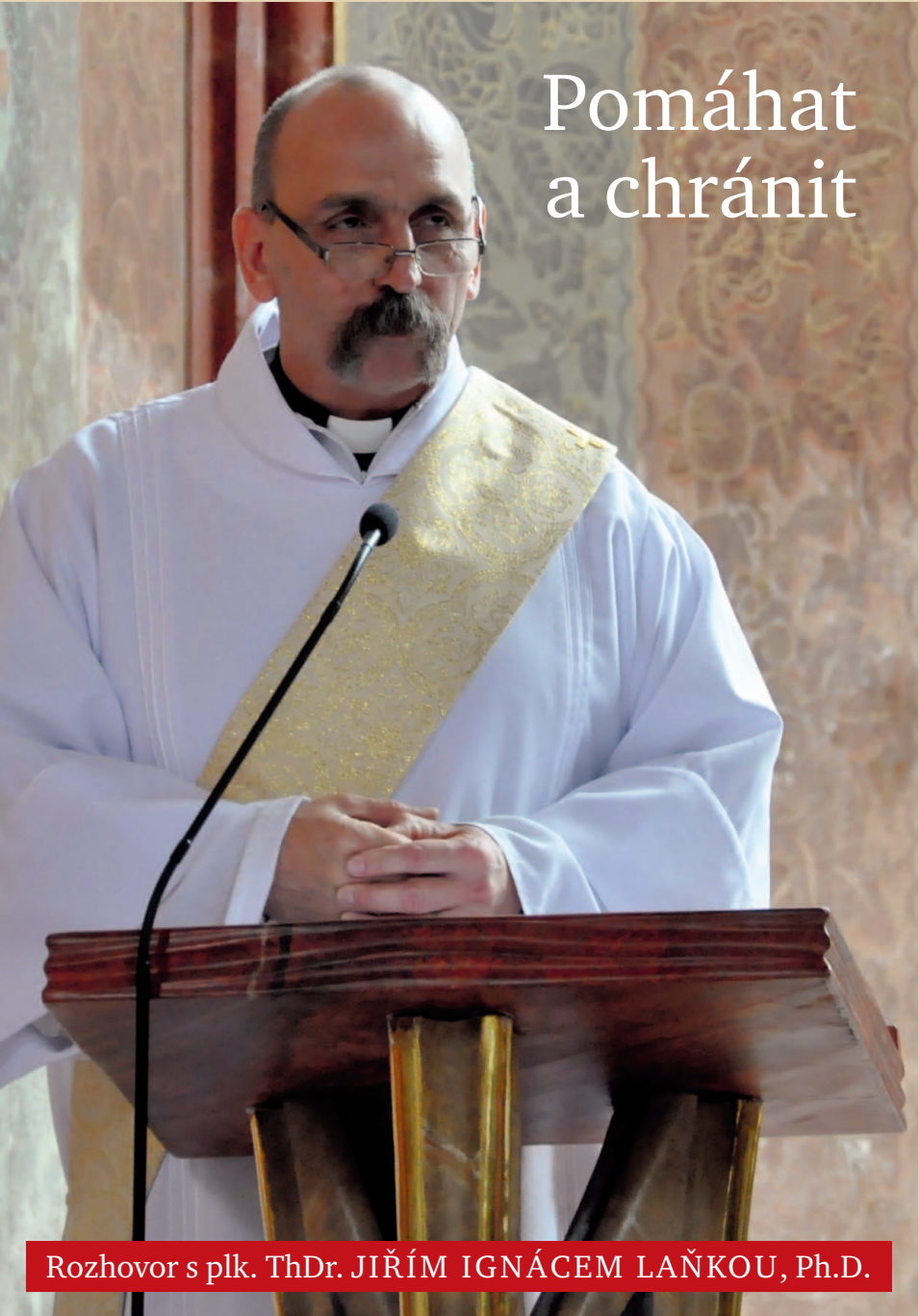
SV. JAN PAVEL II.

věc, pro budování lepšího a spravedlivějšího světa. Plný význam tajemství utrpení však lze pochopit pouze ve světle vzkříšení a slávy věčného života. Pouze víra může dát člověku sílu dívat se do budoucnosti beze strachu a s nadějí.

Na konci své řeči bych vám chtěl popřát, aby Bůh naplnil vaše srdce svou láskou. Abyste tak, že budete následovat své povolání, mohli přistupovat ke každému člověku v nouzi s láskou. Abyste se vědomě

účastnili společného kněžství, v eucharistii našli sílu milovat, model pokorné služby, model díkůvzdání a přípravy. Respektování a uctívání těla Páně v každém trpícím člověku, který se spojil s Kristovou obětí a tím se proměnil, ponořuje člověka do tajemství vykoupení.

Úryvky z přednášky, kterou pro nemocné a ošetřující v hospici v Toruni (Polsko) pronesl v roce 2015 ThDr. Slavomír Oder, který vedl proces blahořečení sv. Jana Pavla II.

A photograph of a middle-aged man with a mustache and glasses, wearing a white clerical shirt and a gold-embroidered stole. He is standing behind a dark wooden pulpit with brass-colored legs, with his hands clasped in front of him. A microphone is positioned in front of him. The background is a wall with a gold and brown patterned wallpaper.

Pomáhat a chránit

Rozhovor s plk. ThDr. JIŘÍM IGNÁCEM LAŇKOU, Ph.D.

■ **Jste trvalým jáhnem, policistou a kancléřem ředitele URNA. Lze říct, že v sobě spojujete „světy“, které se mnohým mohou zdát dost odlišné. Jak se stalo, že žijete „několik životů“ najednou? A co bylo první?**

První byla policejní služba. V uniformě jsem již třicet šest let a z toho dvaatřicet u Útvaru rychlého nasazení. Jáhenské svěcení jsem přijal až v roce 2011 v kostele sv. Matky Terezy v Praze z rukou biskupa Václava Malého. Je pravda, že svět církve a svět policie vypadají na první pohled naprosto odlišně, ale přesto mají hodně společného. Například územně správní uspořádání, pevnou hierarchii, systém závazných předpisů, poslušnost, přesně stanovenou ústrojovou kázeň, ale co je skutečně zásadní a společné, je služba bližnímu a důraz na spravedlnost. To, co je příznačné pro církev, je také zásadním smyslem policejní práce. Policisté slouží druhým i s nasazením vlastního života a odhodlání k tomu stvrzují ve služební přísaze. A mnoho z nich také ve službě padlo. I když je v policejním sboru křesťanů méně než ve společnosti, jsem přesvědčený, že skutečně „nevěřícího“ dobrého policistu bychom hledali velmi dlouho, možná i marně. Aby mohli vykonávat svou práci, musí minimálně věřit ve spravedlnost a v princip, že zlo musí být potrestáno.

■ **Jako jáhen i jako policista máte určité hodně zážitků a život vám stále přináší nové zkušenosti. Jaký obraz člověka má po letech vaší služby jáhen a jaký policista? Dívají se stejným pohledem na člověka, na svět? Nebo je každý pohled přece jen trochu odlišný?**

Oba prostory jsou skutečně živé a pestré a jsem vděčný Bohu, že se stále více propojují.

Přitom to prolínání není žádná novota, jen se jakoby vracíme k původnímu stavu věcí. Evropa přijala Evangelium před mnoha a mnoha staletími, i když ten proces nebyl jednoduchý, nicméně je ze své podstaty křesťanská, ať si to uvědomujeme, či ne. Naše vnímání a chápání světa i sebe samých je hluboce ovlivněno společnou křesťanskou ideou. Kdysi i dnes. Každý, úplně každý člověk v sobě nese obraz Božího stvoření. Když si tohle uvědomím, musí to nutně ovlivnit i můj pohled na lidi, i když jsou to třeba otrlí zločinci. Máme nenávidět hříchy, ale milovat hříšníka. Ale jako policista vím, že stále musím zachovávat ostražitost. Zlo je silné a pokud ho člověk přijme, dokáže ten Boží obraz zahrabat hodně hluboko. I satan byl stvořen jako anděl. Úkolem policistů je stahovat zlo z ulic a oddělovat ho od slušných lidí pevnou mříží. Pokud bych se na tento proces díval pouze pohledem policisty, po všech těch letech bych se asi stal skeptikem a cynikem. Stále plné věznice, stálé návraty recidivistů, místo nápravy jen rozvoj

zločineckých dovedností, nárůst krutého a nelidského terorismu a další a další stopy působení zla, které nekončí a nezmenšuje se. Ale jako křesťan stále vidím svět jako ze své podstaty dobrý, dobrých lidí je stále mnohem více než darebáků, do policejního sboru stále vstupují mladí lidé, kteří jsou plní ideálů a chtějí se poprat za spravedlnost, policisté dnem i nocí slouží společnosti, i když je jejich služba velmi náročná. A naše kostely sice nejsou plné, ale také nejsou prázdné i v dnešním světě, který se na první pohled jeví jako duchovní vakuum. Tedy bych řekl, že se na svět a na člověka v něm dívám sice jen jedním pohledem, ale ten je hluboce ovlivněn oběma prostory. A vnímám to jako dobré. I v realitě chmurných dnů, které prostě přichází, je stále světlo dobra a naděje.

■ **Před nástupem do současné služební pozice kancléře jste mnoho let půso-**

bil jako šéf instruktor URNA. Jedná se o Útvar rychlého nasazení. Je to policejní jednotka, která občas musí zasáhnout tam, kde je situace velmi vážná a nebezpečná. Určitě by naše čtenáře zajímalo, co dělá šéf instruktor URNA.

Útvar rychlého nasazení Policie České republiky vznikl před čtyřiceti lety. Je to od svého počátku výlučně protiteroristická jednotka, jejímž úkolem je vést boj proti těm nejnebezpečnějším lidem, kteří po zemi chodí, tedy teroristům a únoscům osob a dopravních prostředků. To ale není náš jediný úkol. Také spolupracujeme s kolegy z dalších policejních útvarů a pomáháme jim hlavně tím, že zatýkáme nebezpečné zločince, které oni vypátrají, či působíme v zahraničí, tedy v zemích, kde je zvýšené bezpečnostní riziko, a chráníme zde naše zastupitelské úřady a jejich pracovníky. A další a další úkoly. Je

toho opravdu hodně a nic z toho není procházka růžovým sadem. Je jasné, že pro plnění takových úkolů musíme mít odpovídající výbavu, jako například dobré zbraně, balistické vesty a přilby, automobily, vrtulníky či spojovací prostředky. To je důležité zvláště v kontextu proměn světa, kdy zločinecká sféra velice účinně využívá technického pokroku. Ale to nejdůležitější jsou dobří lidé. Bez skvělých bojovníků, připravených po fyzické, taktické i morální stránce, je sebelepší technika k ničemu. A proto máme velice přísné výběrové řízení a pro ty, co jím projdou, pak intenzivní a velice náročný každodenní výcvik. A to je právě doména instruktorů. Ti jak výběrové řízení, tak i samotný pravidelný výcvik připravují a vedou. Úkolem šéf instruktora je činnost instruktorů koordinovat, aby do sebe vše zapadalo a hladce běželo.

■ **Hřích a zlo je bohužel součástí světa, ve kterém žijeme. Občas je však pro některé křesťany problémem akceptovat používání zbraní nebo reagování násilím, i když je to v sebeobraně. Jiní zase tvrdí, že by bylo naivní věřit, že život není ohrožen zlem. Že je to svým způsobem boj, na který bychom měli být připraveni. Clapek by měl umět střílet a bránit se, tak jako dívka vařit. Jak to vidíte vy?**

Přesně tak. I když vůbec není na škodu, když i dívky umí střílet a prát se. A ony to umí docela dobře, když chtějí, to mi věřte. A chlapcům se fakt hodí, když si umí uvařit. Třeba na misi v Bagdádu je to naprostá nutnost. Zlo, násilí, války, a tedy i ti, kdo je působí, zde budou až do konce dnů tohoto světa, jak nám říká Písmo. A úkolem křesťanů je starat se o své bližní a když je to

třeba, položit za ně i svůj život podle příkladu našeho Nejvyššího Velitele. Muži a ženy jsou rovnoprávní, to je jasně řečeno již na prvních stránkách Bible a Pán Ježíš to ve svém Evangeliu nekompromisně potvrdil. Žena je tím, co chybí muži, aby byl obrazem a podobou Boha, jak řekl papež František. Bůh stvořil člověka jako muže a ženu. Jen spolu jsme celým člověkem tak, jak to zamýšlel Hospodin. Nejsme stejní, jsme komplementární. Doplňujeme se. Já nikdy nedokážu to, co moje paní. Vytvořit krásný domov, porodit děti, dnem i nocí se o ně starat, být reálně i v duchu stále s nimi, vždy si včas vzpomenout na jejich narozeniny. Ale když jsem byl čtvrt roku na misi, hravě zvládla i to, co jsem normálně dělal já. Opravy v domě, jízdu autem ve sněhových závějích a tak. Ale to neznamená, že se z toho musí stát pravidlo.

Muži i ženy mají v životě své úlohy a musí se na ně připravit a pak se jich zhostit. Chlapci se musí připravit na to, že jednou budou muži a jejich úkolem bude starat se o rodinu a bránit ji, a to i se zbraní v ruce. Dívky se musí připravit na to, že jednou budou matky a jejich úkolem bude porodit a vychovat děti a poskytovat jim lásku a teplo domova. Takhle to fungovalo v naší společnosti po staletí a díky tomu jsme na tom tak, jak jsme. Žijeme v krásné, klidné zemi v dostatku a bezpečí. Vůbec to není samozřejmé. Klid a mír byly vykoupeny velkými oběťmi i životy našich předků. A je skutečně otázka, jestli i my jsme schopni podobného zřeknutí se sebe sama ve prospěch našich rodin a naší krásné vlasti. Pokud se ten základní princip poruší, společnost se prostě zhroutlí. Historie nám o tom podává dostatečné důkazy.

■ **Kdybyste měl připravit křesťany k zodpovědnému a bdělému životu, co byste v dnešní době zvlášť zdůraznil?**

Dnes asi to nejdůležitější – nebýt lhostejnými. To je asi ta největší bolest dneška. Milosrdný samaritán nebyl lhostejný a zachránil život pro něho neznámého člověka. Život nám přináší nejrůznější zkoušky a opravdu je potřeba se připravovat na situace, které nejsou běžné a mohou jít až do extrému. Každý z nás se může naučit základy první pomoci, naučit se pár jednoduchých telefonních čísel na policii, záchranáře a hasiče. Každý se může dívat okolo sebe a udělat to, co je nutné a na co stačí. Jen ne se odvrátit a dělat, že jsou věci, které se ho netýkají. Věci, které se dotýkají druhých, se dotýkají i mě. Nemodlíme se „Otče můj“, ale „Otče náš“.

■ **V květnu tohoto roku uběhlo deset let od první synody Křesťanské policejní asociace. Můžete prosím říct, co je to KPA, proč vznikla, jak se vyvíjí a co v rámci KPA probíhá?**

Křesťanská policejní asociace je technicky vzato zapsaným spolkem, sdružením křesťanů v Policii ČR a ostatních bezpečnostních sborech. To, čím pro nás skutečně je, je klidný a přátelský prostor, kde se můžeme setkávat, hovořit spolu a modlit se za příslušníky našich sborů, za naši zemi, její obyvatele a její bezpečí, ale také za oběti trestné činnosti, neštěstí a katastrof a za padlé policisty a kolegy z ostatních sborů. To jsme si vytkli jako jeden z hlavních úkolů. Není nás mnoho, víme, že svět nezachráníme, ale snažíme se podporovat jeden druhého i své kolegy ve službě a hlásat Boží slovo v prostředí, které Ho moc nezná, a to jazykem „svého kmene“, aby mu kolegové, pokud

chtějí, rozuměli. Pravidelně každý třetí čtvrtek v měsíci se slouží bohoslužba slova „Za bezpečí“ v kostele Nanebevzetí Panny Marie a svatého Karla Velikého v Praze na Karlově, každoročně pak mše svatá „Za policii“ v Olomouci a v Ostrově. Snažíme se pomáhat tam, kde je to třeba, například organizací charitativních finančních sbírek a tak podobně.

■ **Je nějak možné podpořit KPA?**

Hlavně modlitbou. Za policii a policisty. Za tu moc prosím.

Děkuji vám za rozhovor a přeji vám, abyste jako jáhen i jako policista měl stále v sobě světlo a moc Ducha Svatého.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

Stránky Křesťanské policejní asociace: www.kpacz.cz

Databáze příslušníků policie padlých ve službě: www.padli.muzeumpolicie.cz

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

Omilostněná zrnka důvěry

2 / 5

Korunka

Korunka k Božímu milosrdenství je vedle obrazu milosrdného Ježíše asi jednou z nejznámějších forem úcty k Božímu milosrdenství. Mnozí lidé se Korunku modlí, aniž by přesně věděli, jak a proč vznikla. I když účinnost modlitby Korunky není podmíněna tím, abychom znali pozadí jejího vzniku, přesto bude dobře si připomenout několik věcí, které nás mohou více motivovat k této modlitbě. Pamatujme, že Korunka není jenom přímluvnou modlitbou, ve které skrze utrpení Ježíše Krista vyprošujeme Boží milosrdenství, ale také omilostněným „seminem“, jež v nás probouzí a pěstuje důvěru k Bohu.

MODLITBA NA USMÍŘENÍ BOŽÍHO HNĚVU

Modlitbu Korunky nadiktoval sv. Faustyně Pán Ježíš ve Vilně ve dnech 13.–14. září 1935. Měla to být modlitba na odprošení Pána Boha a na usmíření Božího hněvu. Ve svém Deníčku o tom sv. Faustyna píše takto: „Večer, když jsem byla ve své cele, uviděla jsem anděla vykonavatele Božího hněvu. Měl světlé šaty, zářící obličej, pod nohama oblak, z oblaku vycházely hromy a blesky do jeho rukou a z jeho rukou vycházely a teprve dopadaly na zem. Jakmile jsem toto znamení Božího hněvu, které mělo zasáhnout

zemi, a zvláště jisté místo, které ze spravedlivých důvodů nemohu jmenovat, spatřila, začala jsem prosit anděla, aby ještě na chvíli zadržel, že svět bude činit pokání. Avšak vůči Božímu hněvu má prosba byla ničím. Tu jsem uviděla Nejsvětější Trojici. Do hloubi mě pronikla velikost jeho majestátu a neodvažovala jsem se zopakovat svou prosbu. V téže chvíli jsem pocítila v duši sílu Ježíšovy milosti, která v mé duši bydlí; ve chvíli, kdy jsem si tu milost uvědomila, jsem byla vytržena před Boží stolec. Ach, jak veliký je náš Pán a Bůh a jak nesmírná je jeho svatost. Nebudu se pokoušet popisovat tu velikost, neboť zakrátko ho všichni uvidíme takového, jaký je. Začala jsem Boha prosit za svět slovy, která jsem vnitřně slyšela. Když jsem se takto modlila, uviděla jsem bezmocnost anděla, který nemohl vykonat spravedlivý trest, jaký si ty hříchy zasluhovaly. Ještě nikdy jsem se nemodlila s takovou vnitřní silou jako tehdy. Toto jsou slova, kterými jsem Boha prosila: Věčný Otče, obětují Ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilějšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista za hříchy naše i celého světa; pro jeho bolestné utrpení buď k nám milosrdný. Druhého dne, ráno, když jsem vešla do naší kaple, jsem vnitřně uslyšela tato slova: Kdykoliv vejdeš do kaple, hned se pomodli tu modlitbu, kterou jsem tě včera naučil. Když jsem se tu modlitbu pomodlila, uslyšela jsem v duši slova. Tato modlitba je na usmíření mého hněvu, budeš se ji modlit po devět dní na obyčejném růženci.“ (Den. 474 – 476)

První náznaky formulace známé později z modlitby Korunky se objevily už dříve. Když na přelomu roku 1928 a 1929 byla sestra Faustyna ve Varšavě a modlila se v klášterní kapli na Žitné ulici, Pán Ježíš jí měl říct, že: „potrestá jedno město, to nejkrásnější v naší vlasti. Trest měl být stejný, jakým Bůh potrestal Sodomu a Gomoru. Viděla jsem

Varšava, 30. léta
Foto: Henryk Poddębski

veliký Boží hněv a děs naplnil a probodl mé srdce. Mlčky jsem se modlila. Po chvíli mi Ježíš řekl: Mé dítě, spojuj se těsně se mnou při oběti a obětuj nebeskému Otci mou krev a mé rány na smír za hříchy tohoto města.“ (Den. 39)

V jedné z nejzajímavějších biografií sv. Faustyny, kterou napsala polská novinářka Ewa Czaczkowská, můžeme najít informaci, že městem, o kterém mluví Pán Ježíš, je Varšava. Toto město bylo Němci ve značné míře (např. na levém břeh Visly byla Varšava zničena v 85 procentech) srovnané se zemí po varšavském povstání v roce 1944. Od října 1944 do ledna 1945 trvalo plánované ničení Varšavy na základě rozhodnutí Hitlera. Trest „jakým Bůh potrestal Sodому a Gomoru“ – čili oheň, který spadnul z nebe – dobře popisuje to, co se tehdy odehrávalo ve Varšavě.

Faustyna se modlila a prosila o požehnání pro město a vlast a anděl nebyl schopen vykonat trest. Bylo to však deset až čtrnáct let před zničením Varšavy. Proč by měla být Varšava až tak potrestaná? Sv. Faustyna nikdy přesně neříká, o jaké hříchy se jednalo. Ewa Czaczkovská však na str. 90 polského vydání své knihy píše: „P. Michal Sopočko, spirituál sv. Faustyny, kterého poznala ve Vilně, vzpomínal, že když se jednou zeptal sv. Faustyny, za jaké hříchy Bůh bude trestat, řekla, že zvláště za hřích zavraždění nenarozených dětí, protože je to nejtěžší hřích.“

Obraz bezmocného anděla, kterému modlitba brání provést trest, a obraz zničeného města nám sdělují důležitou pravdu, že modlitba může měnit osudy světa, ale je potřeba se stále a intenzivně modlit. Zničení města nesvědčí o neúčinnosti modlitby, ale spíš naznačuje, že jí nebylo dost.

BOŽÍ HNĚV A BOŽÍ TREST

V tomto kontextu se však někdo může zeptat, zda je Bůh milosrdný, když chce trestat. Je vůbec hněv slučitelný s Bohem milujícím a milosrdným? A navíc, v katechismu katolické církve (číslo 1886) se říká: „*Neřesti mohou být seřazeny souběžně s ctnostmi, jejichž jsou opakem, nebo mohou být spojeny s hlavními hříchy, které křesťanská zkušenost rozlišuje podle Jana Kassiana a svatého Řehoře Velikého. Nazývají se hlavní, protože plodí jiné hříchy, jiné neřesti. Jsou to: pýcha, lakomství, závist, **hněv**, smilstvo, nestřídmost, lenost nebo zahálčivost.*“ Jak to tedy je? Pokud je hněv hřích, znamenalo by to, že Bůh hřeší, když se hněvá?

Musíme si především ujasnit, co je to hněv. U začátku hněvu je zlost, která vzniká, pokud nejsou splněna naše očekávání nebo je ohrožena hodnota pro nás důležitá. Pokud se zlost neřeší, ale stupňuje, může se přerodit v hněv. Hněv pak ve vzteklost, kdy přicházíme o schopnost kontrolovat své myšlenky, emoce a reakce svého těla. Hněv může být, ale nemusí být hříchem. Může být opodstatněnou reakcí, kdy je nesouhlasem se zlem (tak je tomu v případě Boha). Může však být i těžkým hříchem. Stává se tak, pokud vědomě provokujeme hněv, podáváme se mu, necháváme se jím unášet a udržujeme ho v sobě a toto způsobuje vážné narušení lásky k bližnímu. Jakýmsi vodítkem, díky kterému můžeme klasifikovat hněv, je to, zda ten, kdo se hněvá, chce pro druhé dobro, nebo se jim chce pomstít a zničit je. Hřích hněvu je spojen s nenávistí k osobě. Ničí vše. Opodstatněný hněv se snaží odstranit příčinu zla ve snaze zachránit dobro.

Možná že v tomto kontextu můžeme lépe pochopit Boží trest. Bůh netrestá, protože se chce pomstít nebo že má zalíbení v utrpení viníka. Boží trest má očistit od zla (což je

někdy velmi bolestné). Boží trest může být z pohledu člověka zničující, neničí však to podstatné. Naopak, je sice „šokovou terapií“ pro lidi uspané zlem, ale terapií, která má vytrhnout ze spánku a přimět k zamyšlení nad sebou a ke změně života. Je výkřikem zraněné lásky, která nepřestává být láskou.

MODLITBA ZA UMÍRAJÍCÍ

Měli bychom také pamatovat na to, že Korunka – jak tomu nasvědčuje Deníček sv. Faustyny – je velice účinná pro umírající. V Deníčku sv. Faustyna píše: „*Dnes večer umíral jistý člověk, ještě mladý, ale strašně se trápil. Začala jsem se za něj modlit Korunku, kterou mě naučil Pán. Pomodlila jsem se ji celou, ale umírání se prodlužuje, chtěla jsem začít litanie ke Všem svatým, avšak náhle jsem uslyšela tato slova: Modli se tu Korunku.*“ (Den. 1035) „*Stále lépe poznávám, jak velmi každá duše potřebuje Boží milosrdenství v celém životě, ale zvláště v hodině smrti. Tato Korunka je na usmíření Božího hněvu, jak mi [on] sám řekl.*“ (Den 1036) S Korunkou je v Deníčku také přímo spojený příslib Pána Ježíše: „*Napiš, že když se tuto Korunku budou modlit u umírajících, postavím se mezi Otcem a umírající duší ne jako spravedlivý soudce, ale jako milosrdný Spasitel.*“ (Den. 1541) Pokud je to tedy možné, třeba i vzdáleně, modleme se Korunku za ty, o kterých víme, že umírají nebo jsou v těžkém stavu.

FORMULACE KORUNKY

Prvky formulace, kterou známe z modlitby Korunky, můžeme najít v modlitbě anděla z Fatimy, ale také u sv. Gertrudy Veliké (zemřela asi v roce 1302). Gertruda se stala v uctívání Božského Ježíšova Srdce předchůdkyní pozdější Markéty Marie Alacoque. Jako třetí ženu, které Ježíš odhalil své Srdce, můžeme vidět právě sestru Faustynu Kowalskou.

Formulace Korunky může vést k otázkám. Jedna z častých otázek zní, zda můžeme obětovat Bohu tělo a krev Ježíše? Tuto otázku zodpověděl v „Minikatechismu o modlitbě“ otec Pavel Vojtěch Kohut OCD. Otec Kohut vysvětluje: „Na velkých zrnkách růžence prosíme: „Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa.“ Adresátem této prosby je sám Bůh Otec, tj. na jedné straně pramen božství Syna a Ducha, ten, od něhož vše pochází a k němuž vše spěje, a na straně druhé ten, který nás miluje a v Ježíši Kristu nám dal vše a přijal nás za své děti. Proto je na místě, abychom ji pronášeli s vědomím bázně Boží, poněvadž se obracíme bezprostředně na Nejvyššího, ale zároveň naprosto beze strachu a s neomezenou důvěrou, neboť on je náš milující Otec.

Klíčem k porozumění, jakou prosbu to vlastně pronášíme, jsou slova „obětuji“ a „smír“. V pohanské mentalitě představovala smírná oběť úkon, kterým si provinivší se člověk snažil naklonit Boha, který se na něj – podle lidských představ – hněval. V židovském a křesťanském pohledu je však smíření s Bohem úkonem, kterým člověk dovoluje Bohu, aby odstranil překážky, vzniklé na lidské straně hříchem, poněvadž toho sám není schopen (srov. 2 Kor 5,18–21). Obětováním člověk prosí Boha, aby tento obnovený vztah posvětil a přijal. Proto je možné, abychom my lidé nabízeli Bohu Otci jeho Syna, neboť Otec sám nám jej dal jako Prostředníka našeho smíření se sebou.

Je dobré si všimnout, že na jedné straně je použito jednotného čísla „obětuji“, čímž zdůrazňujeme své osobní zapojení do této modlitby, na straně druhé prosíme za všechny („na smír za hříchy naše i celého světa“). Tím vyjadřujeme svou příslušnost k církvi (podobně jako v modlitbě Otče náš a v liturgických

Dobrou příležitostí k plnění skutku milosrdenství je modlitba. I modlitba Korunky se může stát naším každodenním skutkem lásky k bližnímu – časově nepatrným (Korunku je možné pomodlit se během několika minut), ale s nepředstavitelným duchovním významem pro druhé. Inspirací může být projekt www.korunkanacestu.cz

textech) i univerzální úmysl této modlitby, při které se nelze uzavírat do vlastního sobectví.

Zmíněnou prosbou tak výslovně předkládáme Bohu Otci nejen „tělo a krev“, tedy nejen lidskou přirozenost Krista (a tím i tajemství jeho vtělení vrcholící ve výkupné oběti na kříži), ale i jeho „duši a božství“, tj. božskou osobu Slova (a s ní rovněž tajemství věčné existence Syna). Tedy toho, který je zároveň „nejmilejším Synem“ Boha Otce a „naším Pánem“, abychom jak my sami, tak i ostatní lidé mohli být stále znovu a do větší hloubky uschopňováni k plnému sjednocení s Bohem.“

KORUNKA NENÍ SPOJENÁ S 15. HODINOU

Na závěr bude dobré si připomenout, že Korunku se lze modlit **kdokoliv během dne** a kolikrát jen můžeme a chceme. Nemusí se modlit v 15.00 hod., i když se tak často činí.

P. Wojciech Zubkowiec SAC
(Pokračování v příštím čísle)

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodliš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše
říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětují ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího
Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;**

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:
**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodliš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

PŘÍPAD Z MALICORNAY

Zúst mnoha katolických duchovních a publicistů můžeme často slyšet, že Evropa je dnes postkřesťanským kontinentem a misijním územím, které vyžaduje novou evangelizaci. Jsou to však tvrzení dost všeobecná.

Občas stojí za to podívat se na konkrétní jevy a situace. Zkusme se podívat na to, co se stalo v obci Malicornay s 200 obyvateli (obec leží v departamentu Indre v centrálním regionu údolí Loary ve Francii). Administrativní soud v Bordeaux vydal nedávno rozsudek týkající se učitele Matthieu Fauchera.

Matthieu Faucher je agnostik. Nevěří v Boha. Brání laické tradice francouzského státu. Když přijde do třídy, žáci se musí zvednout a zpívat „Marseillaisu“. A přesto byl právě on obžalován z narušení laickosti školy a z pokusu obrátit mládež na křesťanskou víru. Jak se to stalo?

Vše začalo v roce 2016, když mu jeden ze žáků základní školy položil otázku, kdo je ten sportovec, který cvičí na divném zařízení nacházejícím se u vjezdu do města. Uběhla delší chvíle, než si Faucher uvědomil, že se chlapec ptá na Krista, který visí na kříži u cesty do města. Učitel se rozhodl toto téma prozkoumat. Zjistil, že většina mládeže neví, kdo byl Ježíš a co udělal. Znájí nazpaměť dialogy z kreslených filmů svých idolů, ale neví, co jsou to Velikonoce a proč v ty dny nechodí do školy.

Faucher svolal školní setkání rodičů a nabídl, že udělá desetihodinový kurz, během kterého by svým žákům sdělil základní informace o Bibli a křesťanství. Jak by měl své třídě vysvětlit například význam křtu Francie, když většina jeho žáků ani

neví, co křest vůbec je. Snažil se přesvědčit rodiče, že bez znalosti křesťanství nemají děti klíč k pochopení světa, ve kterém žijí, jeho kultury a dějin vlastní země. Rodiče souhlasili a kurz začal.

V roce 2017 byl však Faucher nucen kurz pozastavit, protože francouzské ministerstvo školství obdrželo anonymní dopis, v němž autor žaloval učitele z křesťanského prozelytizmu (získávání nových stoupenců). Učitel byl nejdříve na čtyři měsíce suspendován z důvodu „zřejmého a různorodého narušení základních pravidel neutrality a sekularismu školy“ a potom v trestním režimu převeden do jiné školy.

Faucher s tím nesouhlasil a odvolal se. V roce 2019 soud v Limoges uznal, že trest byl s ohledem na jeho provinění příliš velký, a zrušil předchozí rozsudek, který uznal za „nepřiměřený“. Ministr školství Jean-Michel Blanguer však s tímto nesouhlasil a podal odvolání na druhý rozsudek. Koncem roku 2020 však soud v Bordeaux stanul na straně učitele, který byl po třech letech zproštěn obvinění.

Tento příběh jasně ukazuje problémy, které souvisí se sekularizací dnešní Evropy. Odkřesťanstvení nevyhnutelně vede ke zmiizení živé křesťanské kultury. Křesťanská kultura nemá totiž ve společnosti budoucnost, pokud nebudou lidé, pro které je víra v Boha živá a reálná.

Grzegorz Górný

Převzato z www.wpolityce.pl

PŘÍPRAVA NA IV. KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ / 10.–12. 6. 2022

5

POZNÁMKY Z PŘEDNÁŠEK O. SLAVOMÍRA PEKLANSKÉHO SAC

SVÁTOST MANŽELSTVÍ

Pán Ježíš učinil svůj první zázrak na svatbě, když ve vesnici Kána v Galileji proměnil vodu ve víno. A celá Bible je plná příběhů i ponaučení o tom, že Bůh se raduje z lidské lásky mezi mužem a ženou.

Hned v prvních kapitolách Písma nacházíme vyprávění, jak Bůh při stvoření světa muži a ženě požehnal a pozval je, aby se mu podobali v tom, že jejich láska bude dávat nový život. Naopak na samotném konci Bible je dovršení světa znázorněno jako svatba mezi Bohem a lidmi a celým stvořením. Střed a vrchol Písma tvoří příběh o Ježíšovi, jeho smrti pro druhé a jeho zmrtvýchvstání. Tato skutečnost byla křesťany velmi brzo chápána jako mystická svatba Krista a jeho snoubenky – církve.

Když tedy křesťané uzavírají manželství, nejedná se pouze o obyčejnou lidskou smlouvu, ale o uskutečnění toho nejhlubšího povolání, které Bůh vložil do lidské přirozenosti, a zároveň o zobrazení lásky a věrnosti, která má Kristus ke své církvi.

Kráčat ke svatosti spolu, jako pár, je možné, krásné, mimořádně plodné a má zásadní význam pro dobro rodiny, církve i společnosti. (Jan Pavel II.)

Teologie manželství

Posvátná manželská smlouva, již muž a žena mezi sebou vytvářejí nejvnitřnější společenství celého života, čerpá svou sílu a závažnost z díla stvoření, ale pro křesťany je také pozvedána k větší důstojnosti, neboť patří mezi novozákonní svátosti. Manželství vzniká

posvátnou manželskou smlouvou neboli neodvolatelným oboustranným souhlasem, jímž se manželé navzájem sobě odevzdávají a sebe přijímají. Tato výlučná jednota muže a ženy, jakož i dobro dětí, vyžadují úplnou manželskou věrnost a nerozlučnou jednotu svazku. Svou přirozenou povahou manželství a manželská láska směřují k plození a výchově dětí, což je vrchol a koruna vzájemné lásky. Děti jsou jistě nejvzácnějším darem manželství a velkou měrou přispívají k blahu samotných rodičů. Důvěrné společenství života a lásky, díky němuž manželé „nejsou už dva, ale jedno tělo“, je dílem Boha Stvořitele, on mu dává vlastní řád i požehnání, které mu nebylo odňato ani vinou prvotního hříchu. Proto nezávisí toto posvátné pouto na lidském úsudku, ale na původci manželství, který je chtěl obdařit zvláštními dary a cíli. Kristus, náš Pán, vytvářející nové stvoření a obnovující všechno, chtěl navrátit manželství jeho prvotní podobu a svatost, aby člověk nerozlučoval to, co Bůh spojil, ale také je pozvedl k důstojnosti svátosti, k onomu nerozlučnému svazku manželů, který by jasněji naznačoval a lépe ukazoval příklad jeho snoubenec-kého posvátného svazku s církví. Svou přítomností přinesl Kristus svatbě v Káně požehnání a radost a proměněním vody ve víno předznamenal hodinu nové a věčné smlouvy: Jako kdysi Bůh vyšel svému lidu v ústřety úmluvou lásky a věrnosti, tak se nyní Spasitel lidí stal snoubencem církve, když naplnil smlouvu s ní ve svém velikonočním tajemství. Křtem, svátostí víry, jsou muž i žena jednou provždy zapojeni do Kristovy smlouvy s církví, takže jejich manželské společenství je včleněno

do Kristovy lásky a obdařeno silou pramenící z jeho oběti. Z této nové životní situace člověka vyplývá, že platné manželství mezi pokřtěnými je vždy svátostí. Křesťanští manželé jsou ve svátosti manželství znamením jednoty a plodné lásky mezi Kristem a církví a mají na tomto tajemství podíl; proto si vzájemně pomáhají ke svatosti jak sdílením manželského života, tak přijetím a výchovou dětí, a mají v Božím lidu své místo a zvláštní dary. Duch Svátý v této svátosti působí, že křesťanští manželé – tak jako Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni – mohou své manželství žít a posilovat ve stejné důstojnosti obou partnerů, ve vzájemné oddanosti i nedílnou láskou, která prýští z pramene božské lásky, nakolik si díky spojování božského a lidského zůstávají věrní v dobrém i ve zlém, tělem i duší, a je jim cizí každé cizoložství a rozvod. Pěstování manželské lásky a celý způsob rodinného života směřují – bez podceňování ostatních cílů manželství – k tomu, aby křesťanští manželé odhodlaně spolupracovali s milujícím Stvořitelem a Spasitelem, který jejich prostřednictvím stále rozšiřuje a obohacuje svou rodinu. A tak oslavují Stvořitele a usilují o dokonalost v Kristu, když s důvěrou v Boží prozřetelnost a v duchu oběti velkomyslně, s lidskou a křesťanskou odpovědností plní úkol plození. Bůh, který snoubence povolal k manželství, i v manželství v tomto volání pokračuje. Kdo v Kristu vstupují do manželství, jsou schopni s důvěrou v Boží slovo plodně slavit tajemství spojení Krista a církve, správně žít a přede všemi vydávat svědectví. Manželství ve světle víry očekávané, připravované, slavené a ve všedním životě rozvíjené se stává tím, „co spojuje církev, posiluje oběť, zpečetuje požehnání, co ohlašují andělé a stvrzuje Bůh ... Jaké to pouto dvou věřících jediné naděje, jediné kázně, téže služby! Jako bratr a sestra, vzájemně si prokazující službu, žádný nesoulad ducha a těla. Vskutku dva, leč v jednom těle; a kde je jedno tělo, tam je jeden duch.

Příprava

Na každé slavení svátostí je třeba se připravit. Vzdálená příprava na svatbu probíhá samozřejmě již v rodině a zejména potom při chození a plánování společného života. Před samotnou svatbou bývá v dnešní době zvykem navštívit několik na sebe navazujících přípravných setkání, při nichž se s knězem, s odborníky na manželský život nebo s věřícím párem mluví o učení církve o lásce, manželství a rodičovství, o sociálních a psychologických úskalích, na které je třeba se připravit, i o praktických stránkách svatebního obřadu. Tyto „Přípravy na manželství“ je možné absolvovat ve farnosti, v níž se má svatba konat, je také možné využít nabídky Center pro rodinu. Příprava na manželství a sňatek se týkají především budoucích manželů a jejich rodin, ovšem z důvodů pastoračních a liturgických i biskupa, faráře a jeho vikářů (kaplanů), a v určité míře celého církevního společenství. Při zachování pastoračních předpisů či pokynů biskupské konference ohledně přípravy snoubenců a pastorační péče o manželství, pokud jsou vydány, je na biskupovi, aby řídil v celé diecézi slavení svatby a pastorační péči o manželství. Proto poskytuje věřícím pomoc, aby si manželský stav uchovával křesťanského ducha a šel k dokonalosti. Duchovní pastýři mají povinnost postarat se o to, aby se v jejich vlastním společenství tato pomoc poskytovala především: 1) kázáním, vhodnou katechezí dětí, mládeže a dospělých, a to i s použitím sdělovacích prostředků, aby tak byli věřící vedeni k poznání významu křesťanského manželství i poslání křesťanských manželů a rodičů; 2) osobní přípravou na uzavření manželství, aby snoubenci byli disponováni k úkolům a svatosti svého nového stavu; 3) duchovně plodným slavením svatebního obřadu, aby z něho bylo zřejmé, že manželé jsou znamením tajemné jednoty a plodné lásky mezi Kristem a církví a že se na ní podílejí; 4) podporou manželům, aby věrně dodržovali

a střežili posvátnou manželskou smlouvu, a tím činili svůj život v rodině den ze dne svatějším a plnějším. K náležité přípravě na manželství je potřeba dostatek času a snoubenci na to mají být předem upozorněni. Duchovní pastýři, vedeni Kristovou láskou, ať snoubence laskavě přijímají. Na prvním místě ať živí a rozvíjejí jejich víru, neboť svátost manželství víru předpokládá a vyžaduje. Snoubencům se nejprve podle potřeby připomenou základy křesťanské nauky. V katechezi se jim podává nauka jak o manželství a rodině, tak o svátosti manželství a svatebním obřadu, o modlitbách a biblických čteních, aby mohli slavit sňatek s pochopením a užitek. Pokud je to možné, ať katolíci, kteří dosud nepřijali svátost biřmování, završí uvedení do křesťanského života jejím přijetím ještě před uzavřením manželství. Snoubencům se má doporučit, aby v rámci přípravy na manželství přijali svátost smíření a aby přistoupili k svatému přijímání, především v rámci samotného satebního obřadu. Před svatbou se musí zjistit, zda nic nebrání platnému a dovolenému uzavření manželství. Během přípravy se duchovní pastýři snaží – s přihlédnutím k veřejnému mínění o manželství a rodině – ve světle víry ukazovat evangelijní chápání opravdové vzájemné lásky mezi snoubenci. I to, co se podle práva vyžaduje k platnému a dovolenému uzavření manželství, může posloužit k podpoře živé víry a plodné lásky mezi snoubenci a k založení křesťanské rodiny. Pokud se však navzdory veškerému úsilí snoubenci otevřeně a výslovně stavějí proti tomu, co má církev na mysli při sňatku mezi pokřtěnými, nesmí je duchovní pastýř oddat; je povinen – třebaš nerad – vzít na vědomí danou situaci a dát dotyčným na srozuměnou, že za těchto okolností ne církev, ale oni sami brání obřadu, o který žádají. Ohledně manželství někdy vyvstávají specifické problémy, jako např. manželství s pokřtěnou osobou jiného než katolického vyznání, s katechumenem,

s osobou nepokřtěnou nebo také s osobou, která veřejně odmítla katolickou víru. Ti, komu přísluší pastýřská péče, mají na zřeteli církevní předpisy stanovené pro tyto případy a v případě potřeby se obrátí na příslušnou autoritu. Je vhodné, aby kněz, který snoubence na manželství připravoval, pronesl také při svatbě homilii, vyžádal od snoubenců manželský slib a slavil mši. Na základě zmocnění daného farářem nebo místním ordinářem může také jáhen vést slavení svátosti manželství, a to včetně modlitby za manžele. Kde je nedostatek kněží a jáhnů, může diecézní biskup na základě předchozího kladného hlasování biskupské konference a dovolení Apoštolského stolce delegovat k asistenci při uzavírání manželství laiky. Je třeba vybrat takového laika, který je schopen snoubence připravit a řádně vykonat liturgický satební obřad. Ten také vyžaduje od snoubenců manželský slib a přijímá jej jménem církve. Také ostatní laici se mohou různým způsobem podílet jak na duchovní přípravě snoubenců, tak na samotném satebním obřadu. Je žádoucí, aby celé křesťanské společenství vydávalo svědectví víry a ukazovalo Kristovu lásku světu. Satební obřad se má slavit ve farnosti jednoho ze snoubenců nebo na základě dovolení vlastního ordináře nebo faráře i jinde. Protože je manželství zaměřeno k růstu a posvěcování Božího lidu, má se satební obřad slavit ve společenství; to vyžaduje účast farní obce nebo alespoň několika jejích členů. Podle místních zvyklostí se může případně slavit současně několik sňatků nebo je možné slavit svatbu v rámci nedělního bohoslužebného shromáždění farnosti. Průběh satebního obřadu je třeba pečlivě připravit, pokud možno přímo se snoubenci. Svatba se obvykle koná ve mši. S ohledem na pastorační důvody i na stupeň začlenění snoubenců i dalších účastníků do života církve však má farář posoudit, zda je vhodnější slavit svatbu ve mši nebo beze mše. Spolu se

snoubenci má podle vhodnosti vybrat biblická čtení, která budou vysvětlena v homilii, dále způsob manželského slibu, požehnání prstenů, modlitbu za manžele, přímluvy a zpěvy. Kromě toho je třeba vzít v úvahu vhodnost možných úprav obřadu i místních zvyklostí, které se mohou případně dodržet. Zpěvy při svatbě mají být liturgicky vhodné a mají vyjadřovat víru církve; přitom je třeba stále brát v úvahu význam responsoriálního žalmu v bohoslužbě slova. Co platí o zpěvech, platí i o výběru další hudby. Vhodným způsobem je třeba vyjádřit slavnostní ráz slavení sňatku, a to i výzdobou kostela. Pokud se svatba slaví ve dnech kající povahy, především v době postní, upozorní farář snoubence, aby brali ohled na vážný ráz těchto dní. Slavení svatby na Velký pátek a Bílou sobotu je zcela vyloučeno.

Vlastní obřad

Pokud se svatba slaví ve mši, užije se textů „Při svatbě“ ze mši spojených s určitými obřady, posvátná roucha mají být barvy bílé či slavnostní. Při slavení svatby je třeba zdůraznit hlavní prvky obřadu: 1. bohoslužbu slova, v níž je poukázáno na význam křesťanského manželství v dějinách spásy a jeho poslání v posvěcování manželů a dětí; 2. manželský slib, k němuž oddávající vybízí a který přijímá jménem církve; 3. slavnostní modlitbu za manžele, jíž se na ženicha a nevěstu svolává Boží požehnání; 4. svaté přijímání obou novomanželů a ostatních přítomných, neboť především jím se živí jejich láska a pozvedají se do společenství s Bohem a bližními. Pro uzavírání manželství mezi partnerem katolickým a pokřtěným partnerem jiného než katolického vyznání je určen svatební obřad beze mše; pokud je to však v daném případě vhodné, může se po souhlasu místního ordináře užít i obřadu ve mši; ohledně svatého přijímání nekatolického partnera se zachovávají normy vydané pro jednotlivé situace. V případě uzavírání manželství mezi

katolickým partnerem a katechumenem či osobou nepokřtěnou se užije obřadu s možností úprav pro jednotlivé případy. V případě uzavírání manželství mezi partnerem katolickým a partnerem jiného křesťanského vyznání může místní ordinář dovolit katolickému knězi pozvat duchovního z církve či církevního společenství druhého partnera, aby se účastnil uzavření manželství, četl z Písma, pronesl krátké povzbuzení a udělil manželům požehnání.

Přivítání před kostelem a vstupní průvod

Křesťanská svatba začíná před kostelem, což odkazuje na její původ, vyvinula se totiž z požehnání, které ve starověku dával kněz před kostelem („před církví“) snoubencům či novomanželům jdoucím do ženichova domu. Zároveň průvod zvenčí dovnitř, k oltáři, symbolizuje touhu snoubenců nezůstávat pouze u lidské stránky, ale do své lásky pozvat Boha a prosit o jeho požehnání. Bývá zvykem, že ženicha, který jde hned za knězem a ministranty, vede jeho matka, zatímco nevěstu, která do kostela vchází jako poslední, vede její otec. Otec pak nevěstu před oltářem doslova předá ženichovi do rukou. Tímto gestem byla ve starověku svatba uzavřena. A dnes tento pohyb vypovídá o tom, že svatbou dívka přestává patřit ke svým rodičům a patří výhradně ke svému muži.

Vstupní obřady a bohoslužba slova

Ve vstupních obřadech se vynechává úkon kajícínosti, což se dělá ve všech bohoslužbách, které začínají zvláštním průvodem. Svatba není obyčejnou párty, ale slavením liturgie, které nás posouvá na cestě naší víry. A protože víra – jak říká apoštol Pavel – pochází ze slyšení, je důležitou součástí svatebního obřadu čtení z Bible. Při prvních čteních a žalmu všichni sedí, při evangeliu se naopak stojí.

Otázky před vzájemným slibem

Otázky před manželským slibem vypořádají o podmínkách pro uzavření manželství a o rozhodnutí snoubenců: o nezbytné svobodě bez jakéhokoli strachu a nátlaku, o ochotě k celoživotnímu závazku i o otevřenosti vůči dětem. Tyto otázky také svědčí o povaze Boží milosti, která je manželům dána. Vzájemná úcta, láska a věrnost nejsou vlastním výkonem, ale Božím darem, který manželé budou každým dnem rozvíjet. Bezvýhradně odevzdání se jeden druhému až do smrti, přestože tušíme, jaké zvraty může život přinést, je možné pouze v Boží síle. Plození a výchova dětí je největší dar, který Bůh lidem svěřil, protože muž a žena se tímto způsobem podobají Stvořiteli. Na otázky snoubenci odpovídají „před církví a před Bohem“. Jejich sňatek není soukromou záležitostí, ale krokem víry a odpovědí na Boží volání, ze kterého má užitek celá církev.

Vzájemný slib a jeho přijetí jménem církve

Vzájemný slib a jeho přijetí ze strany církve je jádrem svatby. Řečeno klasickými teologickými pojmy, je formou a materií svátosti manželství. V případě, že by tento slib nebyl vykonán podle pravidel církve nebo by jej snoubenci ve skutečnosti nemysleli vážně, svatba by nebyla platná. Podání rukou pochází ze starověkého římského

obřadu zásnub, při němž fungovalo jako záruka a potvrzení budoucího příslibu. Brzy se však dostalo do křesťanské svatby a dnes fyzicky vyjadřuje to, co snoubenci pronášejí ústy: vzájemné odevzdání a přijetí. Každý ze snoubenců nejprve říká: „Odevzdávám se ti.“ Když tomu druhému dal vše, čím je, má jakoby chvíli prázdné ruce, které může naplnit pouze jeho manžel, manželka. Kdykoli později si manželé – třeba nepatrným a obyčejným způsobem – projeví lásku, úctu a věrnost, kterou při svatbě slibují, budou jakoby znovu slavit svátost manželství. Manželé se odevzdávají jeden druhému, kněz je pouze tím, kdo jejich slib jménem církve přijímá. Přijetí slibu má podobu požehnání, protože to, o co manželé usilují, přesahuje jejich síly. Když kněz štolou váže manželům ruce a opakuje Ježíšova slova o tom, že co Bůh spojil, člověk nemá rozlučovat, vnějším způsobem vyjadřuje, co se odehrálo v neviditelné rovině během slibu: mezi dvěma lidmi vzniklo pouto, zrušitelné pouze smrtí. Vzájemný slib a jeho přijetí ze strany církve končí zvoláním „Bohu díky“. Všichni přítomní vyznávají, že je to Pán, který v muži a ženě vzbudil lásku, který tyto dva lidi přivedl k oltáři a který jejich lásku dovede k dokonalosti.

Požehnání prstenů

Předání prstýnku ženě bylo původně součástí obřadu zásnub jako dárek, který byl zárukou budoucí svatby. V současném obřadu křesťanské svatby je prsten chápán jako znamení věrnosti, které má každodenně, hmatatelně připomínat skutečnost, že muž patří své manželce a žena manželovi.

Přímluvy

Svatební obřad končí přímluvami, v nichž se všichni přítomní modlí za novomanžele a také za všechny rodiny na světě, za církve a za trpící.

Eucharistická bohoslužba

Pokud jeden z novomanželů není pokřtěn v katolické církvi, je vhodné, aby se svatba nekonala v rámci mše – chyběl by totiž důležitý prvek, kterým je společné svaté přijímání z jednoho chleba a jednoho kalicha. V tomto případě je tedy lepší, aby svatba byla beze mše a po přímluvách hned následoval Otčenáš, modlitba za manžele a závěrečné požehnání. Pokud snoubenci přesto trvají na svatbě ve mši, je nutné povolení biskupa (ordináře).

Pokud se svatba koná v rámci mše svaté, po přímluvách pokračuje bohoslužba oběti jako obvykle přinášením darů. Je možné, aby dary přinášeli novomanželé, kteří tak naznačí, že to, co dostali, přinášejí Bohu, aby jim to opět vrátil zázračně proměněné.

Skutečnost, že první událostí, kterou manželé společně prožívají, je účast na eucharistii, má velký význam. Při mši svaté se zpřítomňuje oběť, kterou Boží Syn Ježíš přinesl na kříži, když z lásky k nám daroval svůj život, a tak si zasnoubil svou církev. Novomanželé jsou společně přítomni lámání chleba a žehnání kalicha, protože také oni jsou svým manželstvím povoláni lámat svůj život jako chléb pro svého manžela či manželku a pro svoje děti. Také oni jsou povoláni dávat svůj život jeden za druhého, aby společně dosáhli spásy.

Modlitba za manžele

Kromě manželského slibu je druhým vrcholem svatby modlitba za manžele. Její text je velmi starobylý, máme jej doložen již v raně středověkých sakramentářích.

Kněz nejprve vzdává díky za tajemství manželství, které Bůh vložil již do základů stvoření a které přivedl k dokonalosti Kristus, když na kříži daroval svůj život pro svou snoubenku církev. Kněz také prosí, aby na novomanžele sestoupil Duch Svatý: vždyť to je On, kdo svou mocí ze dvou lidí vytváří jedno tělo. Kněz se dále za novomanžele přimlouvá, aby to, co dnes slíbili, prostoupilo celý jejich život.

Svaté přijímání a závěrečné požehnání

Manželé a jejich rodiče, svědkové a příbuzní mohou přijímat pod obojí způsobou. Na základě pravidel stanovených diecézním biskupem, případně biskupskou konferencí, mohou přijímat pod obojí způsobou i další přítomní.

Po mši novomanželé, svědkové a kněz podepíší dokumenty o uzavření manželství.

Eucharistie je svátostí jednoty, a proto svaté přijímání pod obojí způsobou velmi vhodně završuje slavení svatby: ti, kdo se sňatkem stali jedním tělem, přijímají spolu jedno Kristovo Tělo eucharistické, které je včleňuje do církve, jednoho Kristova těla mystického.

Můžeme si uvědomit, že jednota, kterou mezi mužem a ženou vytvořila svátost manželství, má eucharistický charakter: je založena na dávání a přijímání, na proměně, kterou s lidskou láskou koná Duch Svatý, a na daru, který pochází od Boha Otce.

Požehnání, které uzavírá každou křesťanskou bohoslužbu, je nyní určeno především novomanželům. Naposledy se ještě ozývají hlavní témata křesťanského manželství: Ježíšova přítomnost v životě muže a ženy, vzájemná láska, otevřenost pro děti a svědectví o Kristu. ■

Pán k sobě povolal arcibiskupa Henryka Hosera

V pátek 13. srpna 2021 zemřel ve Varšavě arcibiskup Henryk Hoser, pallotín.

Rod Hoserů pochází z Augsburgu jako jeden z měšťanských rodů od 15. století. Jedna z jeho větví emigrovala do Čech.

Petr Ferdinand Hoser měl čtyři děti a syn Petr Tadeáš Hoser byl otcem arcibiskupa Henryka Hosera. Dědeček i otec byli popraveni Němci v době varšavského povstání (1944), kdy v prvních dnech Němci hromadně stříleli i civilní obyvatele města. Tehdy zahynulo několik desítek tisíc osob.

Arcibiskup Henryk Hoser se narodil 27. listopadu 1942 ve Varšavě. V roce 1966 ukončil medicínu a jako lékař působil ve Varšavě. V roce 1969 vstoupil do řádu pallotínů. V roce 1974 přijal kněžské svěcení a v roce 1975 odjel na misie do Rwandy. Po návratu z Afriky byl představeným pallotínů ve Francii. 22. ledna 2005 ho sv. Jan Pavel II. jmenoval arcibiskupem, tajemníkem Kongregace šíření víry a předsedou Papežských misijních děl. V roce 2008 ho papež Benedikt XVI. jmenoval biskupem diecéze Varšava – Praga. V roce 2017 ukončil kanonický věk k rezignaci z úřadu diecézního biskupa. Jeho rezignaci papež František přijal, ale ve stejném roce ustanovil arcibiskupa Hosera zvláštním papežským delegátem v Medjugorie.

V roce 2014, u příležitosti II. kongresu o Božím milosrdenství, přiletěl arcibiskup Hoser z Francie do Prahy a navštívil Slavkovice. 24. května 2014 sloužil mši svatou, během které byly kostelu ve Slavkovicích předány ostatky sv. Jana Pavla II.

Ať mu milosrdný Pán otevře brány nebeské zahrady a odmění ho za jeho věrnou službu. A nás ať doprovází a povzbuzuje jeho biskupské heslo:

Maior est Deus – Bůh je větší. (red)

„Narodil jsem se v pátek, ve 12.00 hodin, v poledne. Den a hodina, kdy Pán Ježíš byl ukřižován. Po celý život mě doprovázelo utrpení. Ten stín kříže, který mě nikdy neopouštěl a který trvá. Za to Pánu Bohu děkuji. Všechny propozice, které jsem od svých představených obdržel, nebyly ani mou volbou, ani jsem si v nich nevybíral. Jen jsem je přijímal. Náročné propozice, které přinášely neznámou budoucnost. A takto jsem byl veden až dodnes.“

(z proslovu arcibiskupa Henryka Hosera, který pronesl v roce 2017 u konce své biskupské služby v diecézi Varšava – Praga)

Příprava na 20. výročí zasvěcení světa Božímu milosrdenství

Ve středu 17. srpna 2022 uběhne 20 let ode dne, kdy sv. Jan Pavel II. posvětil baziliku Božího milosrdenství v Krakově – Lagiewnikach a zasvětil svět Božímu milosrdenství.

Od srpna 2021 začaly přípravy k tomuto výročí. Poutní místo v Lagiewnikach zve všechny ctitele Božího milosrdenství k této přípravě, která bude také (dle možností a specifik jednotlivých poutních míst) probíhat na poutních místech Božího milosrdenství po celém světě.

Každý měsíc krakovský arcibiskup, Mons. Marek Jędraszewski, připraví rozjímání na základě Modlitby zasvěcení sv. Jana Pavla II. Každou neděli po 17. dni měsíce bude z baziliky v Lagiewnikach přenášena modlitba v Hodině milosrdenství a mše svatá. Vše je možné sledovat na www.milosierdzie.pl a na kanálu YouTube baziliky v Lagiewnikach.

Zpracované texty k jednotlivým měsícům budou také zveřejňovány (cca kolem 17. dne každého měsíce) na stránkách www.slavkovic.cz.

Na poutním místě ve Slavkovicích se už řadu let modlíme Modlitbu zasvěcení sv. Jana Pavla II. po každé mši svaté. Tuto modlitbu se také modlí každý den cca 2300 členů Knihy milosrdenství (kruhu modlitby za Boží milosrdenství, který vznikl u kostela ve Slavkovicích). Proto se také rádi připojíme k přípravě na jubileum zasvěcení světa a na poutním místě ve Slavkovicích se budeme spojovat v modlitbě s ostatními poutními místy a ctiteli Božího milosrdenství

v Hodině milosrdenství (od 15.00 hod.) každou neděli po 17. dni měsíce.

V roce 2021 to budou neděle: 22. 8., 19. 9., 17. 10., 21. 11. a 19. 12.

V roce 2022 to budou neděle: 23. 1., 20. 2., 20. 3., 17. 4., 22. 5., 19. 6., 17. 7. a 21. 8.

20. výročí zasvěcení světa Božímu milosrdenství oslavíme ve Slavkovicích v **neděli 21. srpna 2022**. Program těchto oslav zveřejníme v roce 2022.

Prosíme a povzbuzujeme všechny ctitele Božího milosrdenství k připojení se k této iniciativě. Je potřeba se neustále za náš svět přimlouvat a vyprošovat pro všechny Boží milosrdenství. Můžeme to činit také na přímou sv. Jana Pavla II.

Modlitba zasvěcení

Bože, milosrdný Otče,
který zjevuješ svou lásku
ve svém Synu, Ježíši Kristu,
a vyléváš ji na nás
v Utěšiteli Duchu Svatém,
tobě dnes svěřujeme
osud světa i každého člověka.

Skloň se k nám hříšným,
uzdrav naši slabost,
přemáhej všechno zlo
a dej všem obyvatelům země
poznat tvé milosrdenství,
aby v tobě, trojjediný Bože,
vždy nacházeli zdroj naděje.

Věčný Otče,
pro bolestné utrpení
a zmrtvýchvstání svého Syna,
buď milosrdný k nám
i k celému světu.

Amen.

Otcové pallotini

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

„Neboj se, Josefe...”

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ 2021

Ve dnech 17. až 24. července se uskutečnila tradiční pěší pouť k Božímu milosrdenství. Tentokrát, stále ještě kvůli nejisté situaci související s pandemií, se na cestu do Slavkovic vydaly jen dva proudy: z Prahy a z Hodonína. Někteří poutníci uspořádali ve stejném termínu pouť z Litoměřic do Železného Brodu.

Poutníci přišli do Slavkovic 23. července odpoledne. Následovala mše svatá přenášená Radiem Proglas. Mši sv. předsedal otec Jaroslav Sojka, který vedl proud z Hodonína. V pátek večer se poutníci obou proudů setkali u kostela, podíleli se o své zážitky

z cesty a společně zpívali. Po nešporách byla po celou noc možnost modlitby ve slavkovickém kostela v rámci Nikodémovy noci.

Poutní program, který pokračoval v sobotu ráno, ukončila mše svatá na závěr pouti. Mši sv. předsedal otec Tomasz Kazański, který společně s otcem Mariuszem Leszko vedl proud z Prahy. Otec Mariusz v kázání navázal na heslo letošní pouti (Josefe, neboj se!) a několikrát upozornil na to, že Bůh je větší než lidský strach. Po mši svatě se poutníci tradičně rozloučili v naději, že příští rok se zase společně uvidí.

V roce 2022 se bude pěší pouť konat ve dnech 23.–30. července.

SVĚDECTVÍ

Obdarování

Chtěla bych se s vámi podělit o velikost Boží lásky k nám, jak Pán klepe na dveře a volá nás, abychom Mu otevřeli a šli třeba na pouť s Ním a zůstali s Ním v kontaktu i v běžném pracovním a rodinném životě.

Když mě Pán volal na pouť, ten druhý se také snažil. Měla jsem plno důležitých věcí, potvrzení pouti odsouvala a den před odjezdem se zdál být v práci nejnáročnější za poslední měsíc. Ten druhý se snažil dál a našeptával: „Tak a zítra by to chtělo si spíš přispat, odpočinout, vždyť ti začínají konečně prázdniny! Jo, prázdniny, chodit do únavy budeš a ani nevíš s kým! Tyto zlé myšlenky jsem rychle zaháněla vnitřní modlitbou, představovala si všechny lidi, kteří mě o modlitbu prosili, a myslela hlavně na budoucnost mých dětí a jejich spásu, na všechny milosti a dary, kterými nás Pán doposud zahrnul, za což jsem mu velmi vděčná. Toto vše mi s Boží milostí dodalo sílu vše přichystat doma a na cestu k rannímu odjezdu na putování z Prahy.

Nebudu se nyní rozepisovat o tom, jak každý den probíhal. Všechny dny pro mě byly krásné, v krásné přírodě s milými, hod-

Pražský proud

nými a pozornými lidmi, se kterými jsem mohla prožívat Boží království na zemi. Nic nám nechybělo, Pán se o nás dobře staral, jen mě mrzelo, že nás asi v polovině pouti musel opustit otec Tomáš a dva poutníci. Jeden z nich se ale brzy vrátil. To mi připomnělo, že i já bych měla myslet na svůj dřívější odjezd, abych stihla dlouho očekávaný kurz pro zahájení mého pilotního vzdělávacího projektu v naší škole. Říkala jsem si, že nechám jednat Pána, a neřešila to moc, dokud se mě ve středu u oběda Elenka (organizační asistentka) nezeptala, kvůli bydlení, kam až poputuji. Objevily jsme spolu ideální řešení.

Svátek slavila Marie Magdalská a my ten den – už předposlední, putovali myslím z Havlíčkova Brodu ke kapli Sv. Anny, do Přibyslavi a Velké Losenice. Už ráno jsem v Božím slově pro sebe slyšela Slovo: „Nezadržuj mě“ a to byl pro mě signál, že se opravdu mám s celou rodinou milých poutníků rozloučit. Při loučení v Přibyslavi jsem se cítila jako Marie Magdalská, když konečně našla vzkříšeného Pána a musela ho zase opustit. Obě jsme plakaly! Hlavně jsem netušila, že má pouť ještě nekončí.

Následující den, v pátek ráno, když jsem se usadila v posluchárně UK v Praze mezi dalších asi 50 neznámých učitelek, mi bylo

Hodonínský proud

Setkání ve Slavkovicích

smutno. Ještě více smutno mi bylo, když se většina žen spolu vesele bavila na dvorečku s obcerstvením. Pán na pouti nás hostil lépe! Neměla jsem zpočátku chuť se družit. Tyto chvíle opuštěnosti mi ukázaly kouzlo modlitby. Rázem jsem byla s mou rodinou poutníků a s Pánem a cítila jsem se lépe. Kurz skončil v sobotu odpoledne, podobně jako pouť k Božímu milosrdenství. Byla jsem šťastná, už netruchlila a měla velkou touhu „ponořovat“ se do hlubiny srdce k Pánu.

Zjišťuji, že důležité je naše srdce několikrát denně očišťovat a nevypouštět do něho zlé myšlenky. Když nějaká náhodou proklouzne, prosba o pomoc z nebe nezůstane nevyslyšena. Pomáhá mi mše svatá, modlitba Breviáře, Slovo na každý den, modlitba Korunky, zpěv žalmů nebo jejich úryvků, které mi zůstaly v mysli. Abych se lépe v modlitbách orientovala, zakoupila jsem si u Paulínky knihy „Čas pro Boha – o vnitřní modlitbě od Jacques Philippe“ a „Síla rodi-

čovské modlitby od Stormie Omartian“, které mohu jen doporučit! Autorka zde povzbuzuje k vytrvalé a usilovné modlitbě rodiče a já zde vnímám velkou vděčnost za Boží ochranu a vedení mých dětí po téměř 16 let jejich života. Prosím o dostatek víry a vytrvalosti v modlitbě, abych s Boží mocí mohla stát po boku svých nejbližších až do konce svého pozemského života.

Na závěr velmi děkuji otcům pallotinům za organizaci poutí a těším se na setkávání s vámi poutníky a čtenáři Apoštola ve společné modlitbě Korunky na dálku a dá-li Pán – na další společné putování příští léto.

Zdraví Iveta

Elenini andílci

Dostala jsem na pouť úkol doprovázet Elenu v jejím putování. Nepředpokládaly jsme, že délku a zátěž určitě zvládneme, ale že bude potřebovat odpočinek hned po 1. dni,

trošku překvapením bylo. Bylo mi řečeno: Bohorodička – Panna Maria – určí, kdy máte jít a kdy skončit. Přijímej vše s pokorou.

Tak tedy druhý poutní den se oddělujeme od skupiny a přesunujeme se do následujícího kempu – maličko jen poodpočinout. S Božím poženáním nám bližní prokazují různé dobré skutky, ulehčují cestu belhající Eleně. Ani jedna z nás nezná přesně cestu ani nemá „chytrý“ mobil, takže jsme odkázány na „náhodné“ chodce, kteří by nám poradili, kam dál na zastávku autobusu nebo další vlak. Elen najednou zjišťuje, že nemá karimatku – půjčenou. Pátrám, ať si vzpomene, kdy naposledy ví, že ji měla, odhodlána nechat ji sedět na místě s batohy a vracet se co nejrychleji vyliďněným městem. Když vtom za námi zezadu přijíždí zelené vozidlo a z okýnka čouhá karimatka. Pár uvnitř se táže, jestli nám náhodou něco nechybí. Vrháme se k nim, Elen – jestli jim náhodou neroste něco ze zad... Poděkujeme jim i Pánu Bohu a jak přijeli, zase zmizeli. Docestujeme do kempu s Boží pomocí a Elenka se masíruje a poctivě leží.

Čtvrtý den se přidáváme k poutnímu proudu a po dalším dni Elen zjišťuje, že opravdu nezvládne držet krok – ozývají se žíly (netušený problém). Přidají se znepokojivé zprávy z domova, a tak na svátek Bohorodičky Kazaňské, po úžasném ubytování i mši svaté v Bořejovském kostele sv. Jakuba, pouť opouštíme. Elenka šikovně vyzjistila od všech dobrých lidí plán cesty. Jediný svozový autobus z těchto poněkud opuštěných míst jede 1x týdně právě v tento den (ve středu). Elen nastupuje a vytahuje tisícikorunu – řidiči ji vyhazuje, s tím ať na něj nechodí, že ji nesveze. Jsem ráda, že tentokrát jí mohu pomoci já s drobnými penězi... Přitom mi nestřeženě vypadne ikonka Bohorodičky Kazaňské, spolucestující v autobuse ji zdvihá a ptá se, čím je.

Říkám, že její – nechala si ji s povděkem (to si Maminka zařizuje sama). V Oknech máme přestoupit na vlak, nádraží v nedohlednu. Od autobusu nás směřují vyliďněnou vesnicí, cedule nikde žádná??? V tom okamžiku zpoza rohu přichází paní a nám s Elen je oběma jasné, že té se musíme zeptat. Elenka pajdá a každý krok navíc je utrpení. Paní ale říká, že teď jen 2 kroky a hned ulicí doleva až nakonec do vršku do lesa, tam je zastávka. Chvála Bohu! Takovou navigaci bychom si neobjednali.

Jsme každá již doma, když píše Alenka, že se našel v Bořejově řetízek. Nemůžu se dovoлат Elen, jestli jí nechybí, a když se to povede, postrádá řetízek na šňůrce. Pravděpodobně je to ono, protože Alenka posílá do Žirče Eleninu adresu. Ten samý den potkávám v jedné vteřině v ulici vzdálenou příbuznou, aby mi oznámila, že dnes ukládají do hrobu příbuzného, jehož pohřbu jsem se z důvodu pracovního vytížení nemohla zúčastnit. I tato společná modlitba by se neuskutečnila nebýt Elen, která mi umožnila být ve správný čas na správném místě.

Zhmotnělí andělé existují a nic není náhodou. Jen s chytrými telefony přestáváme být vnímaví. Nechme si žehnat kněžími a nosit se na andělských křídlech. Chovejme v srdcích lásku a život je snazší.

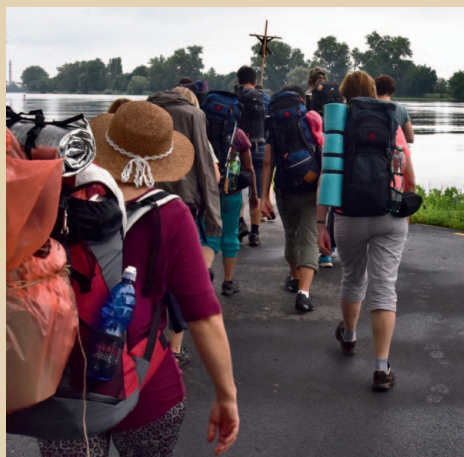
Sláva navěky Bohu!

Nejkrásnější dárek

Každá pouť k Božímu milosrdenství mi přinesla nějaké překvapení. Stejně tomu bylo i letos. Jeden den jsme se společně modlili křížovou cestu, pod níž jsem podepsán jako autor. Poslouchal jsem poutníky, jak citují má slova, a v duchu se chválil, jak jsem to skvěle napsal.

Po skončení modlitby najednou nastalo spontánní TÍCHO, které se dalo téměř nahmatat. Slova křížové cesty poutníky tak zasáhla u srdce, že zůstali u tichého rozjímání. A já jsem si uvědomil, že tuhle křížovou cestu jsem nevymyslel já, ale sám Duch Svatý. Moje zásluha je pouze v tom, že jsem mu ji při psaní moc nezkazil.

A tak moje ješitnost dostala trhlinu a já nejkrásnější dárek. Dárek, který sice nikdo

neplánoval, ale o to je cennější. Vědomí, že Bůh ve svém nekonečném milosrdenství dá šanci i takovému ješitnému hlupákovvi, jakým bezesporu jsem.

Daniel

Poutníci z Litoměřic v kostele sv. Jakuba v Železném Brodě

KŘÍŽOVÁ CESTA POUTNÍKA

Vlastimil Kašpar / Daniel

Duchovní svědectví poutníka k Božímu
milosrdenství a jeho 14 Zastavení.

Knížечku lze objednat na tel. č. 566 502 850,
774 521 531, objednavky@apostol.cz

předobjednávka

Stolní kalendář Centra Božího milosrdenství pro rok 2022

Drazí citelé Božího milosrdenství,
stejně jako minulý rok připravujeme v současné době stolní kalendář Centra Božího milosrdenství pro rok 2022. V kalendáři najdete informace o bohoslužbách, hodinách zpovídání, poutích a dění u poutního kostela ve Slavkovicích. Tyto informace jsou přehledně umístěné u každého dne. V kalendáři najdete také upozornění na události související s úctou k Božímu milosrdenství. Liturgický kalendář je přizpůsobený kostelu ve Slavkovicích.

Kalendář posíláme každý rok **všem členům „Knihy milosrdenství“ jako dárek na Vánoce**. Protože o letošní kalendář byl dost velký zájem i mimo členy „Knihy milosrdenství“, pokud nejste členy „KM“ a chtěli byste získat kalendář CBM, nabízíme Vám možnost si kalendář předobjednat a my Vám pošleme libovolné množství kalendářů.

Cena kalendáře není stanovena. Je to dobrovolný příspěvek na projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Přispět za kalendář můžete prostřednictvím složenk, kterou Vám pošleme.

Kalendář si můžete předobjednat **do 1. listopadu 2021**
na tel. 566 502 855, 774 521 531, email: objednavky@apostol.cz

EXERCICIE LECTIO DIVINA

■ 17.–25. 11. 2021 / Vranov u Brna

1. sv. Marek / 2. sv. Matouš. / 3. sv. Lukáš

HLUBOKÉ MLČENÍ – INDIVIDUÁLNÍ DOPROVÁZENÍ

■ 28. 11.–4. 12. 2021 / Lectio divina se sv. Josefem

Exercicie online s možností individuálního doprovázení

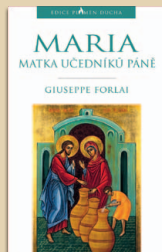
Přihlášky a informace: lectiodivina.cz@gmail.com, www.lectiodivina.cz

tel.: 739 002 737

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Giuseppe Forlai**
Maria, Matka
učedníků Páně

V této knížce se pokusíme nastínit Mariin hluboký vztah k Duchu Svatému a k církvi. Duch Svatý je tím, kdo formuje tělo Božího Syna v lůně ženy, i tím, kdo utváří církev v lůně jeruzalémského večeřadla. Kdykoli

třetí osoba božské Trojice dává život něčemu novému, Maria je u toho. Tak jako nelze oddělit Matku od Syna, působením plodného Božího Ducha je nerozlučně propojen Mariin život i s životem církve. Církev je neustále závislá na vanutí Ducha, ale jeho vanutí je účinné, není-li Duch zarmucován (srov. Ef 4,30), jinými slovy, pokud mu říkáme „tady jsem“, podobně jako nazaretská Panna. *brož., 88 s., 149 Kč*

■ **Evangelium**
na každý den 2022

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem.

Podněty k rozjímání na rok 2022 připravil P. Petr Vrbický. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

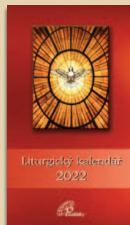
brož., 488 s., 119 Kč

■ **Liturgický kalendář na rok 2022**

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich Biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.

brož., 64 s., 55 Kč

■ **Kapesní diář na rok 2022**
s liturgickým kalendářem

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu. Jedna dvostrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne.

brož., 144 s., 95 Kč

■ **Velký diář na rok 2022**
s liturgickým kalendářem

Diář formátu A5 v pevné vazbě s obálkou modré či zelené barvy se zlatou ražbou. Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu a myšlenka na den. Na začátku každého měsíce jsou uvedeny úmysly Apoštolátu modlitby. Diář obsahuje také dostatečný prostor na poznámky, přehledný měsíční kalendář na roky 2022 a 2023 a další praktické informace. Do každého dne vás uvede citát z listů svatého apoštola Pavla.

váz., 392 s., 219 Kč

■ **Kateřina Lachmanová**
Novéna
s bl. Carlem Acutisem

Následující novéna neboli devítidenní modlitba, při níž prosíme bl. Carla Acutise o přimluvu u Boha, je postavena na některých jeho krátkých, zato však „výživných“ výročí. Může být

použita jako mini duchovní obnova, ať už individuálně nebo ve společenství, ale také jako prosba o světlo a pomoc v nesnázích, případně jako přimluvná modlitba za druhé: za obrácení našich blízkých – sourozenců či kamarádů, rodičů, vlastních dětí nebo kmotřenců, za uzdravení vztahů v rodině, za těžce nemocné, za lidi v závislostech atp.

brož., 16 s., 39 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší poutě k Božimu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

Hospodin Bůh
zavolał na člověka:
„Kde jsi?“

(Gn 3,9)

POUŤ KE SV. FAUSTYNĚ / 10. ŘÍJNA 2021

Srdečně zveme do Slavkovic na tradiční Pouť ke sv. Faustyně

- **Mši sv. v 15.00 hod. bude sloužit P. Marián Kalina,** farář ve farnosti Moravská Nová Ves, kterou postihlo tornádo.
- Sbírka bude určena na obnovu tornádem zničených kostelů.
- Podrobný program pouti najdete na www.slavkovice.cz nebo získáte na tel. 566 502 850, 774 521 531.

Otcové pallotini